

A. M. N. MUZEUM
KIRALYI POSZTALYA

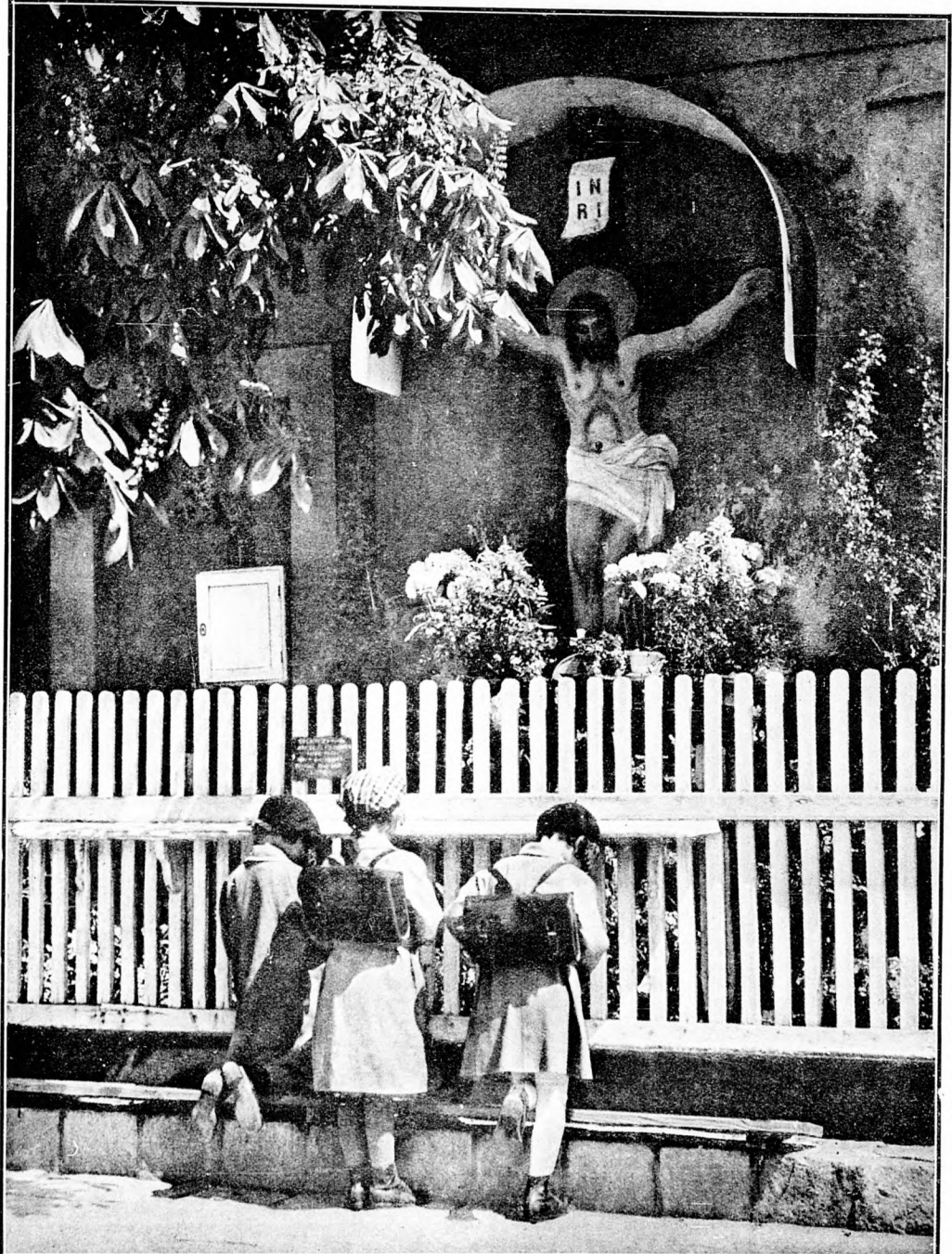
Háziapódalom

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 26. SZAM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1942 SZEPTEMBER 10

VENI SANCTE IDEJEN

Gobelin szentkép. Elsőrendű alapanyagra, művészi előfestéssel, 40×50 cm méretben, a kidolgozásához szükséges gyapjúfonállal együtt P 22.50. Megrendelhető 551-es szám alatt a Muskálai Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-u. 12. és Szeged, Kárász-u. 3.

Gobelin csendélet. Elsőrendű alapanyagra művészi előfestéssel, 30×38 cm méretben, a kidolgozásához szükséges gyapjúfonállal együtt P 14.50. Megrendelhető 281-es szám alatt a Muskálai Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-u. 12. Rendelésnél a vásárlási könyv beküldését kérjük.

Mozaik mintás díszpárna. 40×50 cm méretben, szép színezéssel előfestve, a kidolgozásához szükséges gyapjúfonállal együtt P 18.50. A párna gobelin- vagy kelim-öltéssel készíthető. Megrendelhető 815-ös szám alatt a Muskálai Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-utca 12. sz. és Szeged, Kárász-u. 3. sz. Rendelésnél a vásárlási könyv beküldését kérjük.

A «MAGYAR NŐK KÖNYVTÁRA» legújabb olcsó kötete,
FARKAS ISTVÁN

Santa Maria

című romantikus történelmi regénye, amelyben ez a széles látókörű és megcsodáló mesemondó, lapunk népszerű munkatársa, Kolumbusz Kristóf csodálatos felfedező útját írta meg. Ebben a regényben megismerhetjük először az új földet és az új utat, amelyen Kolumbusz Kristóf elindult Ameriká felfedezésére. A középkor utolsó eszendei a csanyol udvar élére, a mártírok lázadása, az óceánokon való hánnyodás és a partraszállás lélekre átlító eseményei történnek ebben a regényben, amely a zseni hibáit és érvényét olyan közel hozza hozzánk, hogy a SANTA MARIA-val és az Újvilág felfedezőjével együtt éljük át a világtörténelem e páratlan históriáját.

A «MAGYAR NŐK KÖNYVTÁRA»-nak ez a kötete, valamint a további kötetek az első kettőnél finomabb kivitelben, sokkal vastagabb és tartósabb papíron, elsőrendű fűzéssel és szép kötésben jelennek meg. Külön megemlítendő, hogy a SANTA MARIA kötet

1 pengő 30 filléres olcsó áron

áll előfizetőink rendelkezésére. Erre a kötetünkre a Magyar Nők Lapjának azonnali előfizetési díjával tartozunk, akik havanként fizetnek a «Nők» lapra. Ha tehát ilyen előfizetőnk a havi P 2.20 előfizetési díjjal egyidejűleg az új kötet P 1.30-as árát bekülödi és az új postabélyegét vagy csekket közli velünk: azonnal elküldjük címére Farkas István «Santa Maria» című regényét.

Második kiadásban kapható a «Magyar Nők Könyvtára» két első szennyezésű kötete, a

KORSZERŰ RECEPKÖNYV

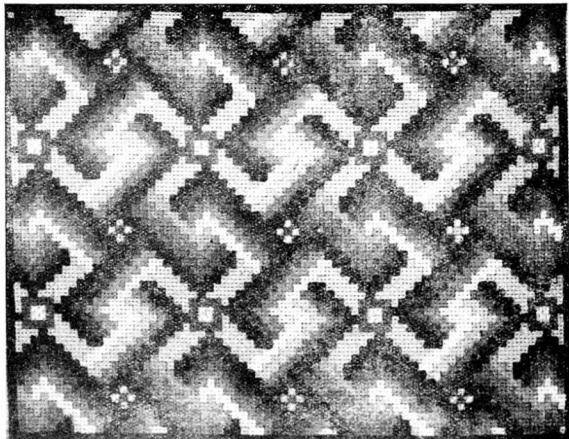
ES

AZ ÚRIHÁZ ÁBÉCÉJE

A Korszerű Receptkönyv napjaink követelményeinek és lehetőségeinek megfelelő 600 különböző, kipróbált receptet tartalmaz. Az Úriház Abécéje a társadalmi élet követelményeiről, a társadalmi szokásokról, stb. tájékoztat. Külön háziorvosi tanácsok vannak ebben a kitűnő könyvben a fiatal anyák, gyermekek és felnőttek egészségügyi ápolására. Ezenkívül részletesen foglalkozik a lakásberendezés, pályaválasztás, háztartás és kertészet aktuális kérdéseivel.

ENNEK A KÉT KÖNYVNEK ÁRA DARABONKENT
ELŐFIZETŐINKNÉK 80 FILLER.

Ezért a filléres árért minden előfizetőnk részese a «MAGYAR NŐK KÖNYVTÁRA» könyveiben, amelyek szép külsőben igazán iradalmat adnak és valóságos díszei minden lakásnak.

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 26. SZÁM

BUDAPEST, 1942. SZEPTEMBER 10.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekk száma: 20.331. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő.
Amerikában 1 évre 44, fél évre 22 pengő. A lap egy ne-
vezéknél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42
FŐKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVAR, KAZINCZY-UTCA 15, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BARÓ JÓSIKA-UTCA 4
SZABADKA, PIUKOVICS-UTCA 62, ÚJVIDEK, JÓKAI-UTCA 31, MISKOLC, GHILLANYI-UTCA 13 ÉS MAROSVASARHELY, PETŐFI SANDOR-ÚJ 4

Horthy István halhatatlansága

Írta Papp Jenő

Vitéz Horthy István kormányzó-helyettesünk hősi halála és lehanyaglásának tragikumát tovább hullámszik a nemzet lelkében és csak ezután kezd kibontakozni egész komor fenségében. Mint ahogy Ravasz László püspök mondta szárnyaló gyászbeszédében: megszületnek a dalok pacsirtái, hogy megénekeljék dicsőségét és megindulnak a regék patakjai, hogy elmondják tetteit a késő nemzedékeknek is. A Horthy-sas új legendák magvait hintette el a Don mezői fölött s ezekből a magvakból magasba törő lángok lobognak ifjúságunk felé. Költők veszik át a szót a kenderesi sírbolt nagy halottja fölött és a bátorság, hűség, a kötelességteljesítés és az egyéni nagyság szárszínű fényébe mártják ezt a Horthy-hőst, akinek akár ki se kellett volna mozdulnia a budai királyi Várból, hogy az ország legelső emberévé váljék. Nem kellett felülnie egy don-menti erdőben a szállását, fatörzsekből összerótt gerendák között és kemény piccsen aludnia, hajnalban felkelnie, hogy idejében felrepüljön harcolni. A nemzet ragyogó reményekkel eltelve és forró tisztelettel felajánlta neki a királyi Vár keyelmét. Rangot, hatalmat és hódolatot helyezett lábai elé. Egy glorifikált Apa mellé emelték az ország nagyjait, hogy a fényes jövőben betöltsse gazdasági hitvatását. Biztonságot, aranyéletet, sebezhetetlenséget és megközelíthetlenséget kínáltak fel neki, már most, legszébb férfikora küszöbén.

És mindezt vitéz Horthy István elfogadta, megköszönte és félretolta minden káprázatos ajándékot és nyugodalmat, minden kecsgetető pompát és előnyt, minden síma és csillogó reprezentációs életet: kiment az első vonalba, hogy együtt harcoljon az új és nagy Magyarországért Kis Péterrel és Nagy Pállal. Az a belső hang, amely neki ezt a választást diktálta, több volt, mint egy fiatal vérmérséklet harcoss fellobbanása, több volt, mint a született magyar ember legyőzhetetlen lelkiismeretének parancsa. Vitéz Horthy István felismerte a kor követelményét, amely azt írja elő a vezetőknek, hogy ne csak szavakban, hanem tettekben és érzésekben is forraszanak össze a néppel. És ő könnyen teljesíthette ezt a követelményt, mert véreben ott keringett a Navarra hősének tündöklő öröksége: a kemény férfiaság. Anyjától kapta a szociális szívet. Nem sportszenvédélyből, nem bravúroskodni repült el annakidején Bombayba, hanem mert rövid volt az idő és ő mindenáron el akarta nyerni a nagy nemzetközi versenytárgyaláson azt a hatalmas szállítási munkát, amely erősen kockán forgott ott és a nemzetközi pályázók ki akarták ütni az ő cégét a nyeregből. Személyes megjelenésével elérte, hogy a megbízás az övé lett és a magyar gépgyár, amely e munka előtt ötezer munkást foglalkoztatott, e munka elnyerése után egyszerre 22.000 munkásnak tudott kenyert adni. Ez volt a bombay-i repülés szociális hőstette.

S mi volt még az, ami miatt a perenkénti életveszélyt vállalta?... Az a szent hite és meggyőződése, hogy csak az tud parancsolni, aki megtanult engedelmeskedni. Ennek az elvnek rendíthetetlenül alávetette magát. És ezzel soha el nem homályosodó példát adott minden magyar anyja minden fiának, aki tetőtől-talpig férfi, lovag és magyar.

Isten úgy rendezte el az emberi életet, hogy előbb-utóbb elapadnak a könyvek és a lélek megkönnyebbül. Kinyitni az Apa és az Anya emberfeletti fájdalomát. S a Főméltóságú Horthy-család, mely egyszer már odaadta a nemzetnek legféltettebb kincsét, a legidősebb fiát, mikor beleegyeztek, hogy mint féltett fiúk is s mint féltett kormányzóhelyettes is kimenjen a háború első vonalába: most adja oda a nemzetnek másodsor ezt a drága kincsét. Most adja oda ideálának. Holtában is élő ideálának, aki messze sugárzó ragyogással vonz maga után a magasságok felé minden dobogó és lobogó ifjú szívet. Nem a szentek elomló és álomvilága felé vonz, hanem a férfiak és tettek mezeje felé mutat, mert ott terem az igazi babér, ott kap igazán színyet a lélek, ott telik meg a férfiszív szemérmes lélegzettel és ott érinti meg a hősiesség büszkeséggel a nagyrahívott ember lelkét. A halhatatlanság az, amelynek kapuját a Horthy-család aranyága átrepült. Neve örökké ott fog ragyogni a Csaba királyfié mellett.

ÍRÓI BELÜGY

Amerikából hozott cókókomp közt keresgélve, gondosan összehajtott újságlap akadt kezembe, amelyet egy népszerű és elterjedt folyóiratból téptem ki valaha.

Tartalmi kivonatban elmondva, a következő elbeszélés van a kitépett lapon:

Sam Moodie optikussegéd, Fred Dempster boltijában dolgozott. Egy szombati nap a segéd odalépett gazdájához és arra kérte, hogy engedjen el egy órát a munkaidejéből, mert szeretne elmenni base-ball-meccsre. A főnöknek rossz kedve volt, összeszidta a segédet. Sőt, rágőntös hatállyal elbocsátotta azzal az indoklással, hogy neki olyan munkás nem kell, aki a szórakozást többre becsüli a kötelességnél. A segéd zsebretezte hetifizetését és lehorasztott fejfelé távozott. Búsan áldogált a bolt előtt. Most már sajnálja, hogy elkéredzett a base-ball-meccsre. Elvesztette az állását, pedig még Newyorkban is rossz dolog munka nélkül sétálni. Hátrafordult, hogy egy utolsó pillantással elbúcsúzzék a munkahelyétől. Ekkor látta, hogy a főnök a következő cédulát ragasztja a kirakat üvegére: «Jó munkaerő azonnal főlvetetik». A szívébe fájdalom nyilallott, hogy vajon ki lesz az utója? Majd remek ötlet szikrázott az agyába.

Mérsélen bekopogott az üzletbe. Úgy tett, mintha sohase látta volna a főnököt. Jelenkezett az állásért. Megmutatta a munkakönyvét és a következőket mondotta:

— Az utolsó helyemről a saját hibám miatt bocsátottak el. Főlbocszantottam a főnököt, aki nagyon derék ember. Ugyanis base-ball-meccsre akartam menni egy órával az üzletzárás előtt.

Fred Dempster gondolkozva forgatta a jelenkező fiatalember munkakönyvét. Ő is úgy tett, mintha nem ismerné a segédet. A torkát köszöri, végre megszólalt:

— Jól van, Moodie, fölveszem magát. Hét-főn beállhat. Most pedig rohanjon a meccsre! És ne haragudjék a régi főnökére. Lehet, hogy én is komisz fráter, talán csak a foga fáj, talán más baja volt, azért bánt olyan pimaszul magával!

Röviden összefoglalva, ennyi van az egy-üvő kis történetben, amelyet a cím három csillaggal ajánl az olvasó figyelmébe. Hiszen igaz, Amerika «kis népe» ilyen naiv anyval. Csak azt nem értettem, hogy miért tettem el ezt a szimpla novellát a megárendő holmijaim közé?

Tíz percia törtem a fejem, amikor végre eszembe jutott, hogy annakidején, kint Amerikában, én magam írtam ezt a storit, egy közkeletű amerikai anekdotából, a szerkesztő egyenes megrendelésére, Alexander Hunter álnév alatt. Csakhogy magyarárt írtam és most nem ismertem rá az angol szövegre. Belátom, hogy rongy kis novella, inkább írásbeli dolgozat, mint írásmű. Mégis szégyeltem magam, hogy nem ismertem meg rágőnt. Az embernek nemcsak a szívügyeire illene emlékezni, hanem azokra a dolgokra is, amikkel a kenyerét kereste meg.

Nők mellett, NŐK ELLEN

A nagy színész nő idegesen topogott lábaival és újra kezdte:

— Hű, hogy utalom a nőket! Nem bírok rájuk nézni... Hogy milyen halálosan unalmas számomra...

Éjfélt felé járt az idő. Vendégének, egy jó nevű festő feleségének, nem sok kedve volt fölvetni ezt a témát. Másfél óra óta folyt a vita, igen tárgyilagos hangon általában a nőkről és hangjukba se részvét, se szeretet nem vegyült. Ilona, a festő felesége, egy csöppet unatkozva nézett korárájára és mert tudta, hogy az ura csak éjjel után jön érte a klubból, égő, fáradt szemét végigsimította, aztán halkán megszólalt:

— Idefigyelj, Erzsi! Kétszegtelenül dűsbabb fantáziájú, értelmesebb nő vagy, mint a többi, éppen ezért riasztó és a gyűlöletet irántunk — nők iránt. Mi bajod van velünk? Neked kötelességed tudni, hogy mi eszerek különök vagyunk, mint általában a férfiak. Nem, nem művészetben, nem matematikában, nem ölésben, nem kereskedelemben. Sorsunk arra kényszerít, hogy a hazugság nagymesterei legyünk, mert a férfiak általában igen okos gyermekek, de gyermekek — és Isten őrizz gyermekeknek igazságot mondani. Általában véve az igazság ritkán megnyugtató, ők pedig mindenörny nyugalmat keresnek, különösen, ha a pajzán tréfák ideje elmúlt, ami szerencsére igen hamar elműlik. — Kell, hogy tudjád, lehetetlen, hogy ne tudj, hogy türelmes mosollyal hallgatjuk elveiket és elnézően vállatvonunk harcaik fölött. Ők tudnak, mi érünk — ők szűgüldnek, mi egy helyben ülünk és gyermekek topatunk: ők üvöltönek, mi mosolygunk és míg az ő szűntök eltempul, a miénk éles, mint az erdei vadállatoké. Mi akkor jajgatunk, ha gyermekek szűlünk, de hallottad már azt a jajgatást, mikor egy férfi elvágja késével az ujját?

A nagy színész nő sértődött arcot vágott. Játékával sikereket aratott és társaságban mint orákulumot hallgatták. Megitközött ezen a szimpla, simahajú, fehérfőrű asszonyon. Hogy merészelt ellentmondani neki, akit egy adakozó pillanatában egy vacsorára meghívott és most tessék... így beszél és milyen fureskát mond. Még kislit, hogy esze van!

— Nem, mi nem jajgatunk, — folytatta Ilona szórakozottan, újra a koráróját nézte — mert jajgatni, nyavalyogni — férfidolog. Nekünk egyetlen komoly dolgunk van: előbb mosolygni, aztán kiabálva szűlni.

— Sajnos, van egy másik hibánk! Nem figyelünk eléggé rájuk. Régi hibánk ez, már a kezdet kezdetén ki-ki megkapta a parancsot, hogy «Arcod verejtékével» — és «fájdalommal szűlj». Éva valószínűleg titkon mosolygott. Ennyi az egész — gondolta bölcsen — és titkon Ádáma kacsmint szemtelénül. De Ádám — gondolom, mert eszerek komolyabb, mint Éva — elszonyolyodott arcot vágott, megsejtve, hogy aratni, gyárimunkásnak vagy bánysáznak lenni nem lesz könnyű. Szóval: nem figyelünk eléggé, se cselekedetükre, se szavukra, beszélnek hozzánk s mi néha ellentmondunk, néha bölintünk, mert közben mi a kétéves Jancsira, vagy a hároméves Juliskára gondolunk, akinek közben esetleg a háa fáj, vagy télikabát kell neki és nem vesszük észre, hogy egyszerűen óvatosan kereret old, ellilán, szegény szalad valami más nő után, aki jobban odafigyel, hogy tulajdonképpen mit is mond.

— Néha kipréselünk belőlük egy házat vagy egy ékszeret, mert ottthon kell, mert általában kínos érzés szeszélyes gyerekek kezében játékszer lenni, akiknek a pénz a kezében

gyilkos fegyver és ezekhez ajánlatos felemelt karokkal közeledni, azzal a régi mosollyal, ami Ádámot is megnyugtatta és nem tudom, mi lesz velünk, ha megdugják, hogy aljapjában véve szellemileg régen túlnőtünk rájuk.

— Mi ásitunk és nyujtözökünk, ha Weiningner, Mencken, Schopenhauer nyelvüket öltik reánk. A nőgyűlölköz egyszerűen orvosi kezelésre szorulnak. Isten egyetlen komoly dolgot bizott az emberiségre: a szűlést. Ezt az egyetlen komoly dolgot pedig a nőkre bizta. Közben pedig sírolunk, mosunk, pult mögött állunk, orvosnők is vagyunk, gyermeket szűlünk és te gyűlölsz bennünket... — Nem ezeket gyűlöltök, — vágott szavába Erzsi — a rűszos szájfakát, a kávéházban üldözölöket, hatvanhat prémjeikben, különféle kacatjaikban, az örökké táncolókat, az ide-oda futkosókat, a piros körmeiket... Ilona elnevette magát, Erzsi körmeire nézett. Erzsi mérgesen nevetett, körmei piros-lakkosak, szája, arca gondosan kikészítve.

— En színész nő vagyok!...

— Azok is színész nők, kedves, csak lényegesen rosszabbak, mint te. Hiányzik a nézőközőnségük, az a bizonyos férfi. Az egyetlen komoly közőnség. És mennél jobban hiányzik, annál jobban masztolja az arcát, szalad a kozmetikushoz, holott nem kozmetikus kellene, hanem egy följeje hajló férfiere, aki csendesen csak annyit mond: «Kedves, kedves, kedvesem...»

Erzsi hirtelen elcsírta magát.

— Te, csak nem a Jóska, az uraddal van...

— De igen...

— Hm. Ezért sírsz? Csacsi te. Te, te is?

— En is, Mindnyájan!

— Nem haragszol, ha megmondom az igazat — kérdezte Ilona, hosszán ránézve.

— Nem, ígérem, hogy nem haragszom meg.

— Kedvesem, — mondta Ilona csendes hangján — a ti rűszos arcotok eltakarja

élőttek a férfiak arcát, a férfiak egész életét. Tűlságosan biztok tükrötökben, külső formátokban és nem vesztitek észre: elfáradt, elgyötört férfiatok arcát. Szépnek lenni? Igen! De mindendörny szépnek lenni? Az igazi nő azt mondja: *Te! Te! Te! A Te életed, a Te sorsod, a Te munkád...* A futószalagon gyártott mai nő azt mondja: *Az én harisnyám, az én kalapom, az én ruhám.* Hű, de unalmas lehet szegény férfiaknak éveik így ilyen «En»-nel élni. Nem haragszol?

— Nem. Csak fureskát beszűlsz. Erdekes vagy. Nem vagy szép, de azért jó lehet veled élni. Téged szeret az urad?

— Nem tudom, Erzsikém, fogalmam sincs. Tíz évi házasság után az ember tapintatos lesz és nem kérdez.

— Az előszobacsengő berregett. A szobalány válaszóit egy mély férfihangra.

— Az uram, Hallom, — fáj a feje, kártyázott és vesztett a klubban.

— Mi az, maguk még ébren vannak? Azt hittem, mindketten alszunk. Kezűket csokolom.

— Jó estét — üdvözölte kedves mosollyal Erzsi.

— Régen láttam. Hogy van, mester?

— Közőnöm, művésznő. Rémesen. Fáj a fejem. Kártyáztam, sajnos vesztettem.

— Nem baj, szívem — mondta gyorsan Ilona. — Reggelre elfelejtéd. Reméltem, én is.

Erzsikém, bocsáss meg, hogy olyan sokáig maradtam. Gyérünk, kedves.

Még egy gyors kezetközölök és becsapódott utánuk az előszoba ajtaja. És a művésznő törölte a fejét, hogy mi a hatodik érzék, amely Ilonában, a feleségben dolgozik, mikor az ura előszobában felhangzó hangja szűnből rája, hogy a férjének fáj a feje, kártyázott és vesztett.

M. B.

A MŰKINCS

IRTA SZANTHÓ DENES

A Nyári Tárlat legszebb képe Klivényi Sándor alkotása volt, a «Hárfázó». Klivényi, az ősz mester, minden kiállításon meglepte híveit egy-egy új művével. Mindig fiatalos tudott lenni és eredeti, mindig népszerű és emellett művészi. Pedig ezt a két feltételt nehéz összeegyeztetni. Nagyon népszerű művészek a giccs határán járnak és a nap múló dicsőségéért kockáztatják halhatatlanságukat, a nagyon népszerűlenek pedig magukra vonhatják ugyan a kritika elismerését, de miközben az örökkévalósággal csak cirkádnak, esőfogó cipőben járnak. Azért esőfogó, mert talpán csak egy lyuk lévén, a vizet beengedi ugyan a cipőbe, de ki nem...

A «Hárfázó», az új Klivényi, már szerkezetében is nagyon szerencsés alkotás volt. Hárfázó nőt ábrázolt, a kép egész előterét a hárfá foglalta el, maga a nő a húrok mögül látszott csak, de azért mégis a nő volt a kép középpontja, a húrokon átvillogó napsütötte székeségével, szemének ájtatos kékiével, arcának hmvas bájaival, tartásának lágy kecsességével. A hárfá mögött megbúvó nőnek csak a hűrpengető keze került az előtérbe s a hosszúujjú kéz, ahogy a húrok halk simogatásának lendületében megállott a levegőben, szinte hallani lehetett az akkordot, amely elröppent a hangszerből és ott lebeg hallhatatlanul, de mégis élő valóságként a kép körül. És akinek új szeme volt és tudott műalkotást nézni, az még a hárfázó lány csendes dúdolását is meghallotta a félig csukott ajkaiak mögül...

A kép előtt állandó volt a csoportosulás. Diákok nézték tátott szájjal és műgyűjtők tátott erszénnyel. Alig várták a kiállítás utolsó napját, amikor a Klivényi-kép árverés alá kerül.

Itt, a kép büvőkörében álló tömeg közepén, találkozott Wittbach Bruno hajdani osztálytársával, Veszényi Ferivel. Wittbach azóta a «Tip-Top»-áruház vezérigazgatója lett, Veszényi pedig csak egyszerű kis doktor, a művészettörténetek doktora és középiskolai tanár.

— Szerbusz Feri, mit szólsz az új Klivényihez, jó, mi?

— Elragadt! — mondta Veszényi szerelmeletes vágyakozással.

— Az enyém lesz! — jelentette ki a vezér magabiztos mosollyal. Zsebredugott kezével pénzt csörgetett, kicsit kiüllesztette ömágya is házára hajlamos hasát és fejét hátraveve és kissé oldalra fordítva, gusztafta a képet.

— En is szeretném megszerezni — mondta halkán Veszényi —, de nincs rá sok kiállításom...

— Hát bizony nincs — tette hozzá a vezér. — Öregem, te a gimnáziumban mindig megelőztél engem. A névsorban is, a tanulásban is. De az élet más, öregem! Ott én előzlek meg téged. Te tanulsz a műkincsek-ről, én megveszem őket. Te doktoráltsz belőlük, én megveszem őket. Te előadsz róluk, én megveszem őket...

— Igen, minden, ami szép ezen a földön, az a tiétek — mondta a tanár némi megvetéssel és otthagytá Wittbachot, a rossztanuló-vezérigazgatót.

Az árverésen Veszényi is megjelent. A kiállítási árra rálicitált ugyan a maga halk hangján egy kis összeget, de igazán csak azért, hogy megnyugtassa saját magát: ő is

megpróbálta a «Hárfázó»-t megszerezni. Aztán a nagygyűlések elcsordtá a tanárt és a hozzá hasonlókat. Végül is párviald alakult ki a «Tip-Top»-áruház vezérigazgatója és a Kalor-művek vezérigazgatója között, amelyből Wittbach került ki győztesként. A «Hárfázó», szédítő összeg ellenében, az ő birtokába került. Néhány hét múlva levelet kapott Veszényi. Wittbach invitálta meg, szükkőrből vacsorára. Veszényit meglepte a meghívás: eddig még sose óhajtott vele a kövér Brunci társadalmi kapcsolatot teremteni. Kíváncsian ment el a vacsorára, amelyen vagy húsz-huszonöt férfi és nő vett részt. Úgy úsztak a jöletében, mint hal a zsírban. «Ez az ostoba kérdéni akar előttem a pénzével» — állapította meg Veszényi és élénk érdeklődést tanúsított a fényűzőben berendezett lakás minden kincse iránt.

Az igazi meglepetésre vacsora után került sor, amikor az inasok pészgőt hordtak körül. Wittbach ekkor szót kért: elmondotta, hogy ezt a kis kort, legjobb barátait és a város legcsiszoltabb izlésű társaságát azért hívta meg ma estére, hogy bemutassa nekik az új műkincset, amelyet megszerezni szerencsés lehetett. Erre eloltatták a lámpákat, félrehúzták az ebédlő főfalán lustálkodó nehéz, dohánybarna függönyöket, kigyuladtak a rejtett reflektorok és fényükben láthatóvá vált a hárfázó lány, a sötéték háttérből elővillanó ruhája fehér selymében, üde fiatalága teljében, az arany hárfá mögül...

Az olasz lány

*Az arca Mona Lisa arca,
a napsugár táncol rajta.*

*Az olasz eget tükrözi,
visszatükröz, csak ints neki.*

*Éjhaja dús, hullámzó tenger,
tele van jülatú csenddel.*

*A szája vérvörös vonal,
az élet dalol szavaival.*

*Atakja karcú cédrués,
úgy intget az ég felé,*

*mint egy égő felkiáltójel:
a szépség lázas szemeivel.*

A német lány

*Bölcsője a Duna mellett ringott
és virág hajlott az arca fölé,
szeme kék tengereken izott,
míg elindult az élet felé.*

*Ajkáról nem tünik a mosoly,
szeret dalolni, mint a madár.
Ha néha egy pillanatra komoly:
sötét lesz a ragyogó határ.*

*A haja szöke koranyári árpa
és lógy, mint a tengeri selyme,
a bőre fehér, világító lámpa
és úgy ring dús testének keltye,*

*mint zengő tengeri áradás:
örömet hürdet és mosolyt fakaszt,
ittatos lesz körötte a lég és
érezd az édes, virágos tavaszt.*

KÖNNYŰ LÁSZLÓ

Elragadtattott felkiáltások hallatszottak, azután tapsban tört ki az illusztris társaság. — Mintha hallaná az ember a hárfá csendését! — mondta elmerengve a Pesti Lapok főszerkesztője, maga is nagy műrtő és rövidlátó szeme elé monoklit tartva, szinte közörszágázta a képet.

— No, ecdém? — fordult a vezér Veszényihez és kedélyesen hátrabágyta —, itt még jobban hat, mint a kiállítás, ugye? — Sakkal jobban. Gratulálok! — mondta a tanár és gyorsan lehajtott még egy pohár pészgőt, mert félt, hogy kárt tesz ebben a kövér, elégedett Bruncsiban. Vagy talán a képbén...

Néhány hónappal később a vezér meghívót kapott, amely alaposan meglepte. A kis tanár ugyanis visszahívta a vezért vacsorára. Nem tudta ugyan olyan pompában fogadni drága barátját és osztálytársát, mint amilyenben neki volt része, de egy kis meglepetést ő is készített...

Wittbach, aki benne volt minden jó tréfában, elfogadta a meghívást azzal, hogy magával vihesse a Pesti Lapok főszerkesztőjét is, aki nagy rokonszenvet érzett az ő kedves tanárbarátja iránt.

Meg is jelentek pontos időben. A tanár szobájában izléses asztal várta őket, négy személyre terítve. A nehéz ezüstöt könnyed mezei virág pótolta. A falak melletti polcok mennyzejtig tele könyvvel, műkincs perze egy darab se, csak néhány nagyon izléses metszet, antik váza, meg efféle.

— Egész csinosan laksz, Feri! — mondta a vezér vállveregetően. — De mi van az igért meglepetéssel?

— Parancsolj! — mondta készségesen a tanár. Eloltotta a lámpákat, kinyitotta a szomszéd szobába vezető ajtót, aztán a másik szobában gyujtott világot.

— Ahh...! — szakadt fel a főszerkesztő ajkán egy kiáltás, Brunci pedig levegőt után kapkodott.

— Mi... mi ez? — dadogta.

— A Hárfázó! — mondta Veszényi.

Csakugyan, a szoba végében ott ragyogott a kép, Klivényi mester műve, de nem keretben, nem mozdulatlanul, hanem a maga élő valóságában. Ott ült a hárfázó lány, sötéték háttér előtt, kis dobogón, fehér selyemben, a húrokon átvillogó napsütötte székeségével, szemének ájtatos kékiével, arcának hmvas bájaival, tartásának lágy kecsességével. De keze, hűrpengető gyönyörű ujjai nem meredtek télen ridegségben, csakugyan pengették a húrokat és a hárfá valóban szólott. Anyagyi akkordok hullottak ki belőle, mint édeslaltó rúszk.

— Ez a hárfá csakugyan cseng — szólalt meg hosszú szünet után a főszerkesztő, amint magához tért. A tanár pedig alaposan hátrabágyta Bruncsit és szólt:

— No, ecdém? Itt még jobban hat, mint a kiállítás, ugye?

— Ho... hogy történt ez? — kérdezte Brunci verejtékezzve.

— Roppant egyszerűen. Nem volt annyi pénzem, hogy megvegyem a képet, hát kénytelen voltam beérni a modellrel. Engedjétek meg, hogy bemutassalak benneteket a feleségemnek.

— Ez aztán igazi műkincs! — lelkesedett a főszerkesztő.

— Gratulálok... — nyögte ki a vezér és nehézségesen lehajtott, hogy kezét csokolton Veszényi vállára.

A vacsora egyszerű volt, de választékos. Wittbach mégis bocsánatot kért és hamarosan távozott. Főit a feje, ideges szivdobogást kapott, nehézlégzése volt és mintha az izületeit is érezné. Az ördög vinné el ezt a Veszényit. Így elrontani egy estét, amikor pedig ezalatt olyan nyugodtan bridzsezhetett volna a klubban...

KONTYOSOK

ÍRTA GYOMAY GYÖRGY

Az orgona utolsó bűgött. Az énekesző megszokadt, mintha kaszával vágta volna derekban ketté. Aztán a népek lassan kihűztek a templom elé. Ott bandákba verődtek. Külön az asszonyok, lányok, emberek. Külön a legénység. Az emberek méltóságjeljesen pipára gyújtottak. A legények a lányokra kacsingtattak. Az asszonyok nekifogtak a pletykának. S folyt a szóbeszéd mindaddig, míg a tisztelendő úr, meg a kántor — akit jelenlegesen úgy hívnak, hogy Malomszögi Vera tanítókisasszony — ki nem jöttek a szent épületből. Akkor mindenki nagyot köszönt. S az öregek elindultak haza. A legények nekiramodtak a kocsmának. A lányok pedig körülfigyelték a tanítókisasszonyt és rimámkodni kezdtek neki.

— Jöjjön velünk, kisasszony, nézze meg, hogy tudnak táncolni!

Malomszögi Vera két hónapja került ki erre a juhszéli tanyára, ahol rádiója is csak két embernek volt összesen. Két hónapja tanította a gyerekeket. S mindössze egy hónapja, hogy megalakította a Leány-kört. De már egy hónap alatt is úgy megszerették a süldő és az anyányi lányok, hogy minden délután ott kézimunkáztak ráérős idejükben a szobájában.

— Jöjjön velünk, kisasszony! — kérték egyszerre huszan is. És Malomszögi Vera, a magas, márványarcú városi kisasszony, elindult a kacagó társasággal a tanya kocsma felé. Szeptember utolján ballagott az idő. Gyenge-testű, ezüstbőrű ökörményalak sétálgattak a földek fölött. A kukoricák már hervadoztak. Az ég kék selyemruhája kopoltan ragyogott. De a dülökön még ott garázdálkodott a lisztfinom, szennyesszínű por, hogy bemájozza a cipőket, meg a ragyogó csizmákat. A társadalom lassan odaért a kocsmá elé. Vera kíváncsian nézett szét.

— Hát ez bizony nem hasonlíthat össze egyik dunaparti tánchelyiséggel sem, — nézte az alacsony, nádas házat, mely úgy állt a dülök mellett, mint egy rozsdás hajó koldus.

— De már mindegy. Gyerünk!

Vas Marika, a Leány-kör hivatalosan megválasztott elnöknője, előre sietett. Kinyitotta az udvarra nyíló nagykaput. S előre tessékelté Verát.

— Ide megyünk, kisasszony, az udvarra.

— Miért? — nézett szét kíváncsian Vera.

— Azért, mert itt az a szokás, hogy a legények bemennek az ivóba. Oszti ott isznak. A lányok meg itt tanyáznak addig, az ud-

varon. Oszti várnak türelmesen, míg a legények ki nem jönnek, — magyarázta Vas Marika, mint tanyai elnökség.

Az ivó felől komor bömbölés hallatszott.

— Danolnak már a legények, — sóhajtották elszorult szívvel a lányok és olyan sóvárogva itták a hangokat, mintha még nőtát sem balloztak volna életükben.

— Na és, hogy kéri fel táncolni a lányokat? — kérdezte tovább Malomszögi Vera és képzeletében megjelent az egyik pesti hál, ahol frakkos, szmokingos fiatalurak züm-mögtek körül mézes hajlongással.

— Majd megtetszik látni mingyárt, — sutogták elpirulva a lányok és az ivó ajtaja felé mutattak. — Tessék csak nézni. Már kéri az első lányt.

Vera hátrafordult s összehűzött szemmel figyelt. Az ajtóban áll egy busafajú, dacos kölyöklegény. Szájában cigareta. És nézi a lányokat, mint a vásári birkákat. Válogat közöttük. Aztán kivési szájjából a cigarettát. Füttynt egyet. Egyik ujjával int a kiválasztott lánynak, aki úgy somfordál hozzá, olyan boldogan, mint az alvajáró. Az ajtóban a legény hátbavágja a lányt. Szerelmesen belodítja a szobába. S akkorát ordít, mint a bi-valy: huzzad füstös, hogy a hédervári ménkü verje le a ricsket a képedró!

Vera elborzadva nézte a jelenetet. Mi az? Itt így kéri fel a lányokat? Hátbavágják és káromkodnak a felübe? Így bánnak az ő Leány-körének tagjaival, akiket mindig szépre és finomra igyekszik nevelni?

Malomszögi Vera nézte az ajtóban eltűnő első táncos párt. Valamit akart is mondani. De megszólalni nem volt ideje. Másik dacos legény jelent meg az ivó ajtajában, szivarral a szájában. Ez is szétmézett a társadalom. Füttyntett egy hegyeset. S már intett is. Még hozzá egyenesen neki: a tanítókisasszonynak!

Malomszögi Vera úgy érezte, elsüllyed a méregből. Mi az? Így meri őt felkérni egy tanyai kölyök? Füttyszóval? Intéssel? Na, megállj! A lány odasietett a legényhez. Elébe állt.

— Mondja csak, fiatalember, hol tanulták maguk azt, hogy füttlyéssel, meg intéssel kell felkérni a lányokat?

— Nem tanultuk azt mink sehol. Az úgy szokás! — vigyorgott a legény.

— Úgy, — nézett ijedten hallgató lányaira Vera.

— Hát vegye tudomásul, maga szivaros kölyök és vegyék tudomásul a többi legények is mind, hogy ha nem kéri fel tisz-

tességesen a lányokat, úgy, ahogy mindenhol szokás, akkor itt tánc nem lesz, se ma, se máskor. Igaz, lányok?

— Igaz, — sivitották nekilázadva a lányok és eszükbe jutott a sok megaláztatás, amikor órákig kellett szegyzemre itt állniok, míg egy legény nagygyelesen bevitte őket. A nagy kiabálásra kizúdult az ivóból a legénység.

— Mi van itt? Miről megy a társalgás? — kérdezték sorban.

— Arról, hogy ha nem tudnak tisztességet, elmegyünk mind haza! — fogott neki a magyarázatnak Vera s elmondta, hogy más helyen a legények meghajolnak a lányok előtt, úgy kéri fel őket. Azonfelül karontogva vizsgál be a táncterembe és szépen beszélnek. — Hütyütyül! Szóval az a baj, hogy kiönt belőletek az intelligencia! — kiabálták a lányokra gúnyosan a legények s egy bandába verődtek.

Mint vihar előtt a madarak, egy rakásra húzódtak a lányok is. S a két tábor farkasszem nézett egymással. Mi lesz?

— Ha nem viselkednek tisztességesen, hazamegyünk azonnal! — mondta ki a véghatározatot Vera és várta a választ.

— Hagyjuk itt a kontyosokat! Gyerünk be a faluba. Mulassunk ott a lányokkal! hallatszott a morgás a legények sorából. — Nem parancsol nekünk egy kontyos.

A cigányok kiálltak az ajtóba. Tátott szájjal hallgattak. Mi lesz itt? Kiált az ajtóba a kocsmás felesége is. S elszörnyedve figyelt. Mit akar ez a kisasszony? Uj szokásra akarja vinni a fiataloságot?

A lányok Vera intésére kihűztek az útra.

— Gyerünk az iskolába. Táncolunk ott, — mondták egymásnak.

A legények is kizúdultak a porba.

— Gyerünk a faluba! Ott nem hajlongatnak, meg kezcisókoloznak az intelligenciával bennünket, — kiabálták.

De már erre megszólaltak a lányok is.

— Mehettek, híresek! De vegyétek tudomásul, hogy veletek ebbe az életbe nem táncolunk. Mhettek majd farsangkor is a faluba! A két szer meg farkasszem nézett egymással, tovább is.

S a nagy csendességben, amikor az egész határ békessége forgott kockán, egyszer csak megszólalt ajtatosan a kocsmásné.

— Süketek, buták vagytok mind! — mondta nagybetűvel a legénységnek. Csak inni tudtok, meg berugni, meg őrdítani. De szépen beszélni, nem tudtok. Tanulni nem akartok. Pedig a kisasszony a ti javatokat akarja. Azt akarja, hogy ha bekerültök akármelyik városba, ne legyetek ilyen ökrök, mint most is vagytok, hogy féltek a lányok előtt két szép szót kinyögni!

Olyan morgás támadt erre, mintha a föld kezdett volna zúgni. A legények odaröfentek az asszony elé. Mind nekirobantak.

— Mit káral itt kend? Mit szaval itt kend?

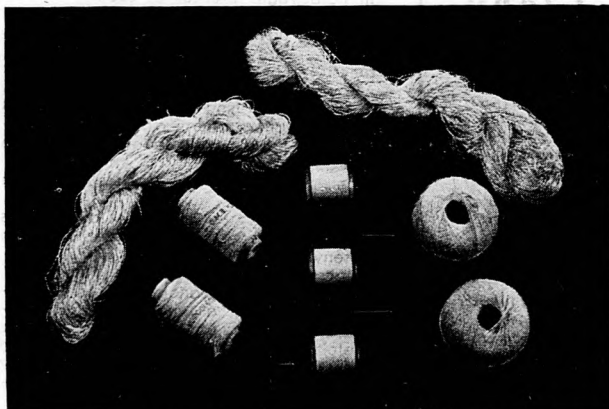
— Azt, hogy nem mertek a lányok előtt meghajolni, mert féltek, hogy eltörök a derekatok! — tette a két kezét a csipőjére a kocsmásné harciasan.

— Hogy mi félünk? Azt meri mondani? Hát ide lessen kend! — ordították s odajárlva egyenkint a lányok elé, illedelmesen felkérték mind.

— Igaz-e, hogy tudjuk, mi az intelligencia! Aztán, mintha bárök lennének, karjukon vették a lányokat az ivó felé, bódoló pillantásokkal. Közben betyárosan kacsingtattak Vera felé. S azt súgták a lányoknak, dühös szeretettel:

— Na, gyertek csak. Majd kirúzzuk belőletek az intelligenciát, kontyosok! De úgy, hogy még az a hédervári alszókonya is leesik rólatok.

S a felhangzó muzsikára úgy nekifogtak a földtaposásnak, hogy száz méterre is dübörgött a föld, a csendes tanya alkonyatban.

Horgoló- és varrocérna. A matringos ekrűszínű műselyem perlé 8-as vastagságban 1 matring 5 deka P 2.21. A gombolyagos selymfényű tiszta cérna horgoló, 1 gombolyag 60-as számban P 2.82. 90-es számban 1 gombolyag P 3.06. Ekrűszínű tiszta cérna horgoló 30-as számban 1 orsó P 1.92. Varrócérna, fehér és fekete, 44-es, 1 kis orsó 71 fillér, fehér 80-as 95 fillér. Rendelésnél a vásárlási könyv beküldését kérjük. Muskálli Kézimunkabolt, Budapest, IV., Régiposta-utca 12.

Visszariasztott férfi

IRTA DÉNES GYÖRGY

Idézet Destouches francia drámaíró a „Gügösök” című darabjából.

Chassez le naturel,
Il revient au galop.
(Üzd el az alap-természetet,
Galoppban jön vissza.)

Szekery felvette felöltőjét és becsengette titkárát:

— Ma korábban megyek el, de délután négyre visszajövök. Legyen itt maga is pont négyre — rendelkezzett.

— Az első pompás napugaras tavaszi délelőtti kicsalta a Dunapartra. A színes székeket már kirakták, a napimádók behínytt szemmel, áhítatosan süttették arcukat. Tolakodó virágrüstályok szerény ibolyacsokrokat árultak.

A kávéházak is kirakták asztalaikat, a szalmakarosszékekben elegáns asszonyok, tavaszi felöltős férfiak ültek. A bátrabbak felsőkabátjukat is levetették.

Szekery végigsétált a Dunaparton. Szórakoztatón viszonozta az ismerős férfiak köszöntését néhány „szeruszcsérleka'ássa"-nal, vagy megemelte kalapját egy-egy ismerős asszony előtt, miközben elmorogta a „kezécsókolom"-ot.

Margitira gondolt.

Feleségére, kitől még az ősszel elvált. Őt évig voltak házask, őt év óta ez volt az első tavasz, amelyet egyedül töltött. Októberben mondták ki a válást és azóta nem látta a feleségét. Ritkán gondolt rá. Rengeteg dolgozott, — felelőlt állás terheit hordozta vállain — a megfeszített munka mindenről elterelte a figyelmét.

De most, hogy a tavaszi ibolyacsokrokra megpillantotta, halkán felsóhajtott. Kicsit egyedül érezte magát ezen a pompás tavaszi délelőttön.

Tulajdonképpen Margit volt a hibás. Nagyon kompromittálta magát azaz az olasz teniszeversenyzővel. Persze, a fű csinos is volt, gróf is volt, fiatalabb is volt, mint ő. Minden backhandje után tomboló tapsvihart tört ki a tribünön. Hogy Margit csakugyan megcsalta-e, ebben még ma sem volt bizonyos. De a látszat az asszony ellen szólt. Mikor felelősségre vonta és magyarázatot kért tőle, szót szó követte. A végén, anélkül, hogy megbizonyosodott volna az igazságról, vagy felesége bebizonyította volna az ellenkezőjét, elváltak...

Azóta Margit egyedül élt, minden hónapban felvette a bankban a jelentős apandázt, amit folyósított neki. Miután nem volt gyermekük, végleg elszakadtak egymástól.

— Talán elhamarkodtam a dolgot! — gondolta, ahogy az ibolyákra nézett. — Talán nem volt igazam! Istencm! Mégis csak szép volt az őt tavasz, amit együtt töltöttünk. Sóhajtott.

Felnézett a kioszk zöldelő bokraira, a rüggerző fákra, a kék tavaszi égre. Aztán elindult, hogy megebedeljen abban a vendéglőben, ahol válása óta egyedül élkezett.

— Jónapot, Szekery! Hova rohan! — szóló utána az egyik kávéház terraszáról egy nő hang.

Megfordult. Egy asztalnál Naca ült. Kelemen Naca, elvált feleségének barátnője. Egyedül volt. Kis, divatos szalmakalapja alól mosolygóra nézett rá. Vadonatúj angol tavaszi kosztümjének kihajlóján ibolyacsokrok illatozott.

— Kezét csókolom! — üdvözölte a csinos asszonyt. Odament az asztalhoz. — Rég nem láttam, de örömmel állapítom meg, hogy most még szebb, mint valaha. A vörös haj nagyszerűen áll magának!

— Ügglátszik, már elfelejtette, kedves barátom, hogy én mindig vörös voltam. — Nevelt! — Kívéve nyáron! Ilyenkor a nap kiszívja a hajamat és világosöke vagyok. Lehúzza kesztyűjét és odanyújtotta kezét Szekerynek.

— Üljön le egy percre, beszéljünk egy kicsit. Mondja el, mit csinál, hogy izlik a leányéget?

— Hát csak megvolnék lassacskán — választotta Szekery, miközben leült.

— Már szinte el is felejtetem, hogy nős voltam. — Kis szünetet tartott, aztán elgondolkozva folytatta: — De érdekes, hogy épp az imént, hónapok óta először, ismét eszembe jutott Margit.

— Talán a tavasz teszi! — mondta mosolygóra Naca. — Ilyenkor az emberben megmozdulnak az emlékek. Lehet, hogy Margit is magára gondol ebben a pillanatban, miközben agyában fekszik.

— Agyban fekszik? Miért? — kérdezte Szekery meglepve. — Csak nem beteg?

— Most már nem. De operálták! Maga nem is tudta!

— Nem! — választotta aggodalommal. — Mi baja van?

— Nem kell megjedni, már túl van rajta. Egy héttel ezelőtt vakbélműtéten esett át. De már kijött a szanatóriumból. Most a lakásán fekszik. A hét vége előtt nem kelhet fel. Minden nap meglátogattam.

— Örülök, hogy könnyen télelt rajta! — választotta Szekery megkönnyebbülten. — Margitnak egyszerű fizikuma van. Rengeteget kibír. Mikor még a gépirónóm volt, éjjel kettőig is túlorázott, ha szükség volt rá. Másnap reggel mégis olyan frissen jött be a hivatalba, mintha legalább is tizenkét órát aludt volna egyhuzamban.

— Mondja, Szekery, — szólalt meg Naca kis hallgatás után — miért is váltak el maguk tulajdonképpen? Mi volt az igazi ok?

— Egyszerű történet — felelte Szekery, miközben cigarettára gyujtott. — Hiszen maga is tudja, hogy Margit egyszerű környezetben nőtt fel. Kétszobás lakásból került hirtelen hatszobos lakásba, egyik napról a másikra magánautón közlekedett. Megszédült! Az úgynevezett előkelő társaság megalondította. Férfiak vették körül és vadul udvaroltak neki. Jobbra-balra flörtölt... Hiába próbáltam neki magyarázni, hogy a csendes családi boldogság többet ér az úgynevezett nagyvilági életnél. Elragadta a gépszíj.

— Emlékszem, maga sokat foglalkozott vele! Csizolta, műveltél!

— Igen! Sokat tanult mellette. Megismerttem vele a jó zenét, jó könyveket a tánt a kezébe. Megtanítottam az igazi irodalom becsülésére. Hangversenyekre vittem és élvezettel figyeltem, hogy simorodik zenci izlése. Elvittem Bayreuthba, az ünnepi játékokhoz. Öröm volt nézni, hogy élvezte a Ringet. Elvittem látlatokra és nyelvekre tanítottam. Taaaly már eredetiben olvasta Anatole France-ot és Wilde-t. Fogékony tanítvány volt, azt meg kell adni.

Eldobta a cigarettáját.

— Egy biztos! Művelt, kulturált asszonyt faragtam belőle. És amit tőlem tanult, azt nem fogja elfelejteni soha.

— Úgy tudom, nincs harag maguk közt — mondta Naca. — Miért nem látogatja meg egyszer? — Szeme kulcuba nézett Szekery arcába. Kis szünetet tartott, majd hirtelen folytatta:

— En épp most készülök Margithoz. Nem jönne velem? Itt lakik a Molnár-utcában. Biztosan nagyon megőrülne magának! Szekery nem válaszolt azonnal...

A tavaszi napsugár ott láncolt az asztalka terítőjének színes mintáin. Naca kosztümjének hajlóján illatozott a tavaszi ibolyacsokrok.

Hirtelen elhatározással felállt.

— Nem bánom, menjünk! — mondotta. A felgyülemelő emlékek megdobogtatták szívét.

— Látja, ez kedves magától! — állapította meg Naca, ravasz kis mosollyal.

— Útközben bemegyek egy virágkereskedésbe és veszek neki néhány szál rózsát.

— Margit el lesz ragadtatva! — kiáltotta Naca most már nevetve.

Elindultak a Molnár-utca felé. Útközben betértek egy virágüzletbe és Szekery néhány hosszúszerű piros rózsát vásárolt. Váratlanul jökebe kerekedett. Nevetébe, beszélgetve tettek meg az útát a házig, ahol Margit lakott.

Csengetésükre csinos szobalány nyitott ajtót. A kétszobás, pompásan berendezett lakás belsőjéből rádió hangja szűrődött ki. Belétek a kis szalonba. Naca a szalon másik ajtajára mutatott, mely be volt csukva. Hátkon így szólt:

— Várjon itt egy percig, én bemegyek és előkészítem Margitot a meglepetésre! — Kopogtató és választ sem várva, belépett a hálószobába. Behúzta magát mögött az ajtót.

Szekery egyedül maradt. A hálószobából feleségének csicseregő hangját hallotta. De nem érthette, mit mond, mert a rádió túlhangos.

«Cini, cini, cincog az egér,
Cini, cini, vígan él...»

bőmbölte a hangszóró. Körülnézett a szobában. Meglepetten állapította meg, hogy az üvegezett könyvszekrényt kis házi bárrá alakították át. Üvegek, poharak sorakoztak egymás mellett. A kis íróasztalon színesfedelű regény hevert. Elovasta a címet: «Nagypofájú Bill». Kalandoz regény a legionáriusok életéből.

Mellette egy másik:

«A kínai kalóz bosszúja» állt a címlapon. A kis asztalon nyitott táskagramofon várta, hogy megindítsák. A tányéron lemez. Elovasta a címkét: „Csóköld meg a nyakszirtet, kisapám.»

Tangó. Éneklő: Öblös Kyca.

A hálószobában hangosabb lett a beszéd. Egy pillanatilg dermedten állt. Aztán gyorsan kioszt az előszobába. Óvatosan kinyitotta az ajtót és egy pillanat múlva már rohant lefelé a lépcsőn. A kapuban liheget megállt...

A házmasterlakás nyitott ajtaján keresztül is hallatszott a rádió harsogása:

«Cini, cini, cincog az egér...»

A fűszeres kihordója kosárral a karján belépett a kapun. Színesfedelű füzetet olvasott: «Nagypofájú Bill» állt a címlapon.

Szekery nagyot sóhajtott. Ekkor észrevette, hogy a rózsacsokrot még mindig a kezében szorongatja.

— Kiküldöm a vendéglőbe a szakácsnénak. Megérdelem. Kötően jön.

Stetve elindult a vendéglő felé...

Zörgő VASZON és fogalom DEAK F. KELENGYE UCCA 19.

Fellázadt papucshős

IRTA GYÖRGY LÁSZLÓ

Stackelberg, az oroszlánszelidítő lehúzza cipőjét a cirkusz-kocsi lépcsőjén, aztán mozdulatlanul, mámorosan figyelt egy másodpercig. Az éjszaka tintakék egén nyugtalanul ragyogtak a csillagok s a világ a földön is sejtelenen kék volt, mélyalmú és titkos. A vándorcirkusz kocsijai a kisváros szélén pihentek. Stackelberg tudejére színta a szomszédságban suttagó akácérdő virágainak illatát, amely legyőzte a cirkuszistállók levegőjét. Figyelt és hallotta, amint Ignác, az elefánt megcsörrenti láncait s hallotta a lovak horkanásait is. Az oroszlánszelidítő táján csend volt. «Ferdinánd Afrikáról álmodik», gondolta Stackelberg és a szíve hirtelen megtelt atyai gyengédséggel. Ferdinándot még orosz-lánkölyök korában vásárolta a híres berlini Hagenbeck-től. Tizenöt éve van már ennek s azóta itt élnek a cirkuszban, jóban-rosszban testvériesen. Az élet bizony sokszor megrögződött Stackelbergre, de el kellett ismernie, hogy kettőjük közül neki voltak szebb percei. Ferdinánd sokat szenvedett. Oh, hányszor jeküdt éjszaka égő, virrasztó különös szemekkel ketrecében, amikor Stackelberg boros jüvedvel éjjelfélé hazaérkezett. Egy orosz-lán nénc módjában becsipít és ez bizony elég szomorú dolog. «Szárnyaim nőnek, Ferdinánd», mondotta egy ilyen éjszaka Stackelberg az oroszlának. «Szárnyaim nőnek, igen, és repülök is. Az első liter után már nincs is sehol az öreg Stackelberg, akit a közsévíny kínoz, akivel Arabella hangosan gorombás-kodhatik. Egy liter borocská, Ferdinánd és repülök máris a felhők közé, mint a Junkersek, vagy az angyalok. Húsz éves levest a bortól újra, Ferdinánd és úgy kihúzó magam, mintha száz csintalanszemű szépasz-szony bámeszködná rajtam. Vagy úgy érzem magam, mint valamikor Bécsben, a Ring-cirkuszban, ahol a császár öfelsége ütötte össze legkegyelmesebb tenyerét, mikor muzikszóra megjelentem a manézsban.»

Ferdinánd akkor elgondolkozó, mély figyelemmel hallgatta végig ezt az éjszakai vallomást. S hogy érti is, annak jeléül odalépett a ketrecrészhez és halk morgással, dünyögéssel kidugta nedves orrahegyét. Amikor Stackelberg gyengéden orroncsokolta, nem undorodott a borszagtól, mint Arabella. Csak egy megértő, halk, cinkoskodó morgás tört fel a torkán, aztán sóhajtott és súlyos teste ismét ledől a ketrec fűrészporos deszkáira. Ez jutott eszébe most Stackelbergnek, ahogy itt állt a kocsi hátsó feléhez támasztott kis falépcsőn, kezében lehúzott cipővel. Aztán arra gondolt, hogy vajjon elég mélyen alszik-e Arabella?

A legnagyobb óvatossággal nyomta le az ajtókilincset. Ostoba végtelen történt. A kilincs kicsúszott kezéből és árukkodva felcsattant, felrikkantott. Stackelberg megsemmisülve várta a hatást, amely nem váratott sokáig magára. A kocsiból kireccsent Arabella dühötől fulladt, átombólvert hangja: — Te vagy az, Stackelberg?

— Én, — sóhajtotta az oroszlánszelidítő rémülten. — Igen, én vagyok az, Arabella.

— Akkor jó, harsogott ki az asszony hangja. — Akkor jeküdj le a lépcsőre, részeg dzsindó, vagy menj vissza a kocsmába, ahol eddig voltál. Mert én Szent Krisztófra esküszöm, hogy ezen az ajtón nem engedlek be hajnal előtt!

Mint az ítélet, olyan határozott, kemény és megfellebbezhetetlen volt ez a szózat. Stackelberg szelítetlen meredt a bezárt ajtóra. Arabella nem engedi be őt? A férjét, az urát?

Stackelberget? Őt, akinek Bécsben valamikor császári tenyere tapoltak?!

A bor felhullámzott a fejében.

Hát ki is tulajdonképpen ez az idegen nő, ez az Arabella? Mert idegen nő akkor is, ha már húsz esztendeje a felesége. Idegen, mert húsz éve ül a cirkusz-kasszában, de mivel az apja hentes volt, hát titokban megveti a művészeket. Egy cirkuszi művész, egy oroszlánszelidítő elötte nem is ember. Dehát miért? Meddig tart még ez az előkelősödés?

Stackelberg szemét elborította a düh. Cipőit odavágta az ajtóhoz, ökle rázuhant a kilincsré.

— Nyitd ki az ajtót?

Megveto kacaj volt bentről a válasz.

Stackelberg élszedült a szégyentől, a haragtól. Lehünyt szemmel, líhegeült ill le a lépcsőre. És egyszerre, váratlanul kivilágosodott előtte minden. Vibráló szines kőrök ugrottak szemé előtt, aztán egyszerre tisztán látott. Oh, igen. Olyan tisztán látott, mint eddig még soha.

— Stackelberg, — mondotta önmagának — Stackelberg, te ketrecben élsz!

Látta maga körül világosan a ketrecrészeket is. És látta Arabellát, aki piros nadrágban, máfogainak észvesztő mosolyával megáll a ketrec előtt, előveszi ostarát és bekiált: nozó: — Stackelberg, hopp. Az ostar lecsap, megcsipi a bőrt és neki ugrani kell, rohanni kell ki a ketrecből, egy kis rácos folyosón a cirkuszi manézsba, ahol szines falabdák, jahengerek várják. Arabella mindig a sarkában van és az ostar kegyetlenül működik. Eddig Ferdinánd mutatta be tudományát a görög jahengereken a tisztelt közönség előtt. Most neki kell produkálnia magát: — Hopp, hopp Stackelberg — mosolyogja Arabella. Az ostar csattan és ő húsz éve, húsz esztendeje úgy táncol, ahogy ennek az asszonynak az ostaro parancsolja.

Csak most eszmélt rá erre, itt a falépcsőn, itt az éjszakában, zokniával a lábán. De tudta, hogy ennek mindörökre vége. A ketrecnek. Megszabadul, megszabadulnak innen mindketten.

— Ferdinánd, — líhege — Ferdinánd, egyetlen barátom.

Könyvtárszobában

A polcokon aranycirádás könyvek fénylenek,
A lámpa ég és szétosonak halvány fényjelek.

A szőnyeg selymén lomhaléptű árnyak lejtenek
És másvilági sejtellemmel rabul ejtenek.

Lelkem szemével látom én
És árnyak kék hadát
És hallgatom egy mélyről hangzó Szent Patak dalát.

Jó csend van itt s a szívütem szeliden elcsitul,
Már arcomon az esti béke lágyan elsimul.

MEZÖSSY MÁRIA

Nekilódult a lépcsőnek és csaknem végigfutotta azt a rövid utat, amely az oroszlánszelidítő-rezhez vezetett. Az állat megmozdult a sötétben és a szeme fényesen világított a rácsok között. Stackelberg remegő kézzel húzta ki nadrágszéből a kulcscsomót. Itt volt köztük Ferdinánd ketrecének a kulcsa is. Megtalálta hamar és beleillesztette a lakatba. Aztán félratolta a ketrecrészot is.

— Szabad vagy — suttagta. — Szabad vagy, velem együtt.

Ferdinánd nem értette, miről van szó.

Fel sem kelt a ketrec fapadtójáról, csak megmozdította kicsit a farkát. Emlékezett néhány éjszakára, mikor a gazda megállt a ketrec előtt és különös szavakat dünyögött neki. Ferdinánd a szavakat nem értette, de a szeretetet igen. S most is, hogy ott állt a gazda előtte, tudta, hogy újra szavak jönnek és újra szeretet jön. Szemét álmosan lehunyortotta, majd várakozóan nézett Stackelbergre.

— Ferdinánd, — mondotta Stackelberg — nem érted? Szabad vagy!

Az éjszakában vadul ünnepelték a tücskök a holdat.

— Szabad vagy — ismételte lázzal Stackelberg. — Hagyd itt a ketrecedet és menj ki a világba. Igaz, ez nem Afrika, csak a Dunapart, de itt is elfeküdhatsz a homokban, itt is megrémítheted az embereket, itt is király lehatsz, itt is elfelejtheted a nyomorult rabcsztendőket. Menj Ferdinánd, menj, tiéd a szabadság minden gyönyörűsége.

Ferdinánd két lába közé hagyotta fejét.

— Mi az, — kérdezte gyanakodva Stackelberg — nem méssz?

Beugrott a ketrecbe és vad dühvel rúgott az oroszlánba.

— Nem kell a szabadság? Nem? Mars ki innen! Gyérünk, gyérünk. Ostoba állat vagy, soha többé nem lesz ilyen alkalmad megszabadulni. Ferdinánd! Hát nem halod?! Gyere velem! Elmegyünk! Szabadok leszünk! Nincs többé ketrec és nincs többé Arabella...!

— Stackelberg!

Az égből csattant le rá ez a hang. Tétován hagyta abba az állat lötközését. Kibámolt a ketrec elé. Arabella állt ott hálóingben. Kezében ostar.

— Gyere ki, vén számár a ketrecből — dörögte megvetően. — Hagyd aludni Ferdinándot.

Stackelberg lehünyta szemét.

— Vége.

Nem sikerült hát ez a lázadás. Ferdinánd mindennek az oka. Ránézett az állatra és Ferdinánd bánatosan húzta nyaka közé a fejét. Mintha azt akarta volna mondani, hogy a szabadság manapság kissé kockázatos dolog. Itt megkapja mindennapi lóhúzasdagját, heverhet egész nap, csupán este kell kicsit ugrálnia. Hagyják őt békében a sivatagban, meg a szabadsággal. Nem öreg csontnak való már az ilyesmi.

Stackelberg kiánszorgott a ketrecből. Arabella becsapta a ketrecajtót.

— Vén bolond — mondta mély megvetéssel.

— Nem elég, hogy engem megőrjítesz. Ez a szegény állat frászt kaphatott volna az üjdeléstől. Ha valami baja lesz, ne kerülj holnap a szemem elé!

Pattintott egyet ostarával és kövér kézfejét Stackelberg orra alá totta. És csak ennyit mondott:

— Kézsők!

Ez volt a parancs és ez volt a bocsánat jele. Stackelberg felnyöszörgött, az ostar ezüst nyele olyan különösen ragyogott a holdfényben, hogy nem lehetett semmit tenni. Hát lehajolt és megcsokolta ezt az ostarot tartó kezét.

Aztán elindult alázatosan Arabella után — a ketrecébe.

A JELSZÓ

Halkan roppant a padló, amikor Chuck Griffith testes alakja halkan osont az ajtóhoz. Válla most nekivetődött az ajtó táblájának, mely szétszilánkolva engedett a kemény nyomásnak és Chuck ellenül dübörgött bele a helyiség hangulatába.

— Sodoma és Gomorra! — bömbölte, mert ez volt kedves szíka és amit most látott, az bizonyossá volt annak, hogy Dorothy megszalja őt azzal a vékony fickóval, akinek a szája körül mindig gúnyos mosoly bujkált. Dorothy ijedten pattant fel. Gyűlölködve meredt Griffithre.

— Utánam kémlsz, igen? — kezdte. — Mi ennek a célja? Komolyan azt hitted, hogy elhagyom Sheridan-t, mert te kifosztottad? Chuck azonban nem volt hajlandó vitatkozni. Rázódította a cifra szitkoc aradatát Dorothyra, aki viszont odamondta neki, hogy Chuck New-York átvilágában a Jolly Joker. Sheridan Grant, az összetűzés tárgya, nyugodtan állt helyén és nem avatkozott bele. Ő az észszerű megfontolások embere volt és amikor Griffith kétszer egymásután rádőlt, ő már húsz másodperce számolt ezzel és idejében tartott a homloka elé egy asztalapot. Amikor a lövöldözés előcsalta a ház lakóit, Chuck már eltűnt és Sheridan Grant véresen hevert a földön.

Griffith még soha nem fogott bele ilyen erőszakoskodásba minden előkészület nélkül. Mindjárt jött a rendőrség, mert Chuck régen keresett gonoszot, üldözése közben már két rendőr vesztette el az életét. Bongolult kerüléssel Griffith két utcával odébb kimerészkedett a szabadba, vigan fűtőgőrszve lépett ki egy virágosbontól, amikor egy kéz nehezedett a vállára.

— Sodoma és Gomorra! — szitkozódott Chuck, amikor a kabátujjának végén meglátott egy sárgarépgombot.

... Talán ugyanekkor az orvosok megállapították, hogy az asztallap, a kellő pillanatban fölemelve, megmentette Sheridan életét. De sokáig volt mégis ágybanfekvő és bőven volt ideje arra, hogy bekötött fejében kialakítson vakmerő és sikerrel kecsegtető terveket.

A bíró előtt ki tudta mutatni, hogy Chuck kicsalta a vagyonát és számon kérte a pénzt. — Keresd! — gúnyolta Griffith. — Hogy hova lett a pénz? Elmulattam! Csak biccej tovább az életben, mint szegény ember, ha már a golyóm olyan buta volt!

... Csakhogy Chucknak nem hagytak már sok időt, egyhangúan mondták ki bűnösnek és a bíró kihirdette az ítéletet: mely szerint „Chuck Griffith a válamosszéken juttassék az életből a halálba”.

Kivégzése előtt az éjszakát Chuck teljesen részvéttelenül töltötte el, amikor éjfél után ket-tőkor közölték vele, hogy látogatója van. Dobogó szívevel pillantott fel és túl a fehér sávon, mely elválasztja a látogatót a cella rácsától, meglátott egy görnyedtűtű vénaszonyt. Felismerte benne Cornet bárjanc ruhafüvésnököt.

— Mit akarsz tőlem, Marthe? — kérdezte kedvetlen. — Ki küldött?

— A nevem Margaret — helyesbített a vénaszony szerényen. — Margaret Smith... és azért kerestelek fel, mert én vagyok az anyád, Chuck Griffith.

A fickó nem szállt. De bensejében melegt érzés patakzott és elárasztotta egész lényét.

— Az öreg Griffith vett magához, — mondta Smithné egyhangúan — mert az volt a kegyere, hogy mint szegény koldus, karján egy babycup, vakon vándoroljon végig az utcákon. Ez a baby te voltál, Chuck és amikor Griffith meghalt, senki se tudta, hogy ki fia vagy, én meg... Istenem, én meg kényelme-sebbnek hittem, ha hallgatok.

Chuck nehezen emelte föl a fejét. — Edes-nyám! — tört ki belőle panaszosan és kitérta a két karját.

— Mindig magányos emberként élttem — nyugtáta. — Nem volt soha senkim. Miért halok meg most? De legalább tudom, hogy van valaki, aki gondol rád. Azt is tudom, hogy miért loptam és csaltam életemben. Anyám, gazdag ember vagyok, de ezt rajtam kívül nem tudja senki. Bankszámlám van hamis néven. A madárkálitka alja két egymáshoz farrasztott pléhlemezzel... ott a takarékkönyvem.

Ekkor telt le a látogatós ideje, jött a tisztviselő az öregasszonyért.

— Hagyják még itt! — kiáltott fel Chuck. — Még fontos mondanivalóm van. Legyen könyörületes!

De itt nem volt könyörület.

— Bestiák! — rikácsolta Chuck. — Hallasz engem, Margaret Smith? Idefigyelj... mindenre, ami szent...! Middlefield-Bank... John Scott... megértétek...?

Az öregasszony még egy utolsó pillantást váltott vele, azután eltűnt a folyosó sarkában. — Sodoma és Gomorra! — bömbölte Chuck teletűdővel. — Sodoma és Gomorra!

Hetvenkét percel később belépett abba a szobába, melynek egyszerű berendezése egy szék és négy sor pad. A székre rácsatolták Chuck Griffith-t. Őt perem után a két orvos megállapította, hogy Chuck Griffith lelke elhagyta testét. És ha egykori környezetének a beszédében hihetünk, akkor ez a lélek egyenesen a pokolba jutott.

Erről Sheridan Grant is meg volt győződve, aki John Scott-nak mondta magát, amikor megjelent a Middlefield-Bank pénztáránál és bemutatott egy takarékkönyvet. A tisztviselő átvizsgálta a följegyzéseket, lapozgató a könyvecskeben, elégedetten bólintott és most az utolsó külsőség teljesítése képpen fordult a rekesznél álló félhez:

— Kérem a jelszót!

Az állítólagos John Scott arcáról ebben a pillanatban eltűnt a bizakodó, fölényes mosoly. Ajka összehúzódott. Így hát még holtában is rászédelt! — gondolta keserűen és össze szorította a fogát, nehogy dühe lármásan törjön ki belőle. Minek adta oda maradék pénzét az öreg Smithnének, ha az a bitang nem szölt neki a jelszóról? És tehetetlen dühében lelki szemé előtt egyszerre csak megjelent Chuck Griffith alakja s óriási vá nőtt annak a férfinak az árnyéka, aki oly magányos volt, oly kemény és erőszakos és aki oly pompásan értett hozzá, hogy táladró szívének nyers szavakkal adjon megkönnyebbülést...

— Sodoma és Gomorra! — ordított fel hirtelen Grant dühösen.

— Ez az! — mondta a tisztviselő. — „Sodoma és Gomorra” a jelszó. A százötven ezer dollárt amerikai bankjegyekben fizessem ki önnek uram?

Eric Esh

Jó lenne még egyszer...

Jó lenne még egyszer fürge lábbal
Menni fel hegynek, vig cimborákkal
Es könnyű szívvel, daloló kedvvel
Versenyt futni a fellegekkel.

Jó lenne még egyszer hajóra szállni,
Kék víz felett sudáron állni,
Feszülő karral, megbarnult vállal
Harcolni fehér vitorlákkal.

Jó lenne még egyszer virágos réten
Piros vágyaktól izzón, fehéren,
Remegve várni, szerelmi téged,
Es nem ismerni ezt a közélet
Magányos, árva öregesget.

Z. Csukás Irén

Párizsban cigaretta- csutkákat gyűjtenek

Párizsban általában már megszokták az emberek a vidám mulatozások hiányát, már a háború kezdete óta nyilvános helyen tilos a tánc, úgyhogy a törvény kijátszásaként a mindenképpen táncolni akaró fiatalok „titkos bál”-okat és táncmulatságokat rendeznek. Úgy érkeznek ezekre a mulatságokra a résztvevők, mintha valamilyen titkos összesküvésre mennének, holott céljuk teljesen ártatlan: csupán táncolni akarnak.

Ebben a táncatlan párizsi világban egy új típusú fiatalág fejlődött ki. Jellemzőiket főleg egy szóval lehet, amely itt mindent kifejez és amelyet hol dicsérik, hol becsmérlő jelzőként használnak. Ez a bűvös szó: „Swing”. Ez az Amerikában már sok évvel ezelőtt népszerű fogalom, érthetetlen módon, Párizsban 1942-ben lett általános divattá.

„Swing” eredetileg egy bizonyos fajtájú táncritmust jelentett, később sok fogalomra alkalmazták és jelenleg Párizsban főleg egy külön embertípust jellemeznek vele. Ma, amikor a francia ifjúság egy része foglyortáborokban van, másrésze pedig nehéz testi munkával és oadaód szorgalommal dolgozik a nemzeti újjáépítésen, a léha „swing” ifjak és lányok gondatlanul sétálnak a Champs Elyseés-n és a Quartier Latin utcáin, vagy üldögélnek órákhozott a kávéházak napos teraszain. A lányok kivétel nélkül mind csinosak és öltözködésükben egyáltalában nem képviselik a hagyományos, diszkrét francia ízlést. Egy bizonyos laisserral jellemzi őket, a divatnak fittyet hányva. A fiúk kevésbé érdekesek: rendszerint swingdalokat fűtőrésznek, látszólag semmi dolgot nincs és egy bizonyos különcködés jellemzi öltözködésüket. Ez a típus egyáltalában nem válik az új, építő Franciaország dicsőségére.

Csodálatos örökéletű város, Párizs. Azt hinné az ember, hogy a nélkülözések és hiányok letörték és elkedvetlenítették a párizsiakat. Az igazság ennek éppen az ellenkezője. Az új hiányokkal mindennap új ötletek és találmányok születnek és minden jól-rösszul, de mégis pótolva van. Megismerték a franciák a takarékoskodás olyan alkalmazását, amely abból áll, hogy semmi haszontalan tárgytól nem szabad megválni. „Recuperons” az új nemzeti jelszó, ami azt jelenti, hogy semmi fölösleget eldobni nem szabad. Boldogok ma azok, akiknek gyűjtési szenvedélyük van, mert boldogan fedezik fel a padlásokon és a kamrákban az évek óta összegyűjtött és lát-szólag felesleges holmik között azokat, amelyek nélkül ma új árut vásárolni nem lehet. Régi parfümös üvegek, törött porcellántárgyak, hasznavehetetlen ruhadarabok, céltalanul heverő szerszámok és dobozok ma mind-megannyi komoly vagyont képviselnek.

A cigarettánság nagyon nagy Párizsban. A női nem teljesen meg van fosztva a cigarettázás jogától, a férfiaknak juttatott cigarettafeljadag pedig nagyon kevés. És mégis az a csodálatos tünemény tapasztalható itt: soha annyi cigarettázó hölgyet nem lehetett látni, mint mostanában. Honnan veszik a párizsi nők a cigarettát? Titok, vagy pedig az alattomosan dolgozó fekete-piac eredménye. A cigarettáért minden árat megfizetnek és a cigarettacserekeskedés a leggyümölcsözőbb üzlettel vált. Hány francia polgárosszony tiltja meg férjének a dohányzás örömeit, hogy Monsieur jogos fejadagját vajra, csokoládéra cserélje be? Újmetű jelenség Párizs-utcáin a meg-szedő. „Mego” magyaryl cigarettavéget jelent, amely az utóbbi hónapok-

ban feltűnő nagy karriert futott be. Hol van az a korszak, amikor a dohányos az utcán non-chalance-al dobta el a cigarettavégét? Ma mindenki zsebrevágja a maradékot, hogy aztán új cigarettát sodorhasson belőle. E célra szolgáló nagyon szép cigarettavég-tartó szelencék láthatók a kirakatokban.

Mind e sok dohány-nyomorúság dacára akadnak mégis optimisták, akik az utcán keresnek végeket.

De van a párizsi utca megváltozott atmoszférájának másfajta gyűjtő-típusa is. Ez is gyakori jelenség és habár kezdetben kissé meglepte a szemlélőt, ma már teljesen megszokott látványvá vált. Ezek a különleges kutatók a földművelés és kertgazdaság mostani nagy fellendülésének köszönhetik létezésüket.

A legtöbb párizsi polgárnak a város környékén kertészkéje van, amelyben krumplit, babot, káposztát termel. A föld megneveléséhez azonban szükséges valami, ami szintetikus formájában ma nem kapható, eredeti formájában pedig szintén nagyon lecsökkent mennyiségben található. Mivel a fiakker-ipar erősen fellendült mostanában Párizsban, ez az értékes anyag elég nagy mennyiségben található a Fény Városának utcáin. Szemfülesnek és gyorsnak kell lenni és az eredmény rögtön gyors. Ezért váltak már megszokottá a lapátos, kosárkás hölgyek és urak, akik egy-két órai „gyűjtés” után, biciklijükre felpattanva, a nagyszerű szakmánytól diadalmasan karikáznak környékbeli paradicsomukba.

Feltűnően jól megy a vendéglőknek Párizsban. Ennek az oka avval magyarázható, hogy éttermekben még ma is hozzá lehet jutni olyan ritka falatokhoz, amelyek magánháztartásokból teljesen eltűntek. Igaz, hogy az éttermi árak csillagászati régiókban lebegnek és csak az a csodálatos, hogy még ma is van a franciáknak lehetőségük arra, hogy ezt a nagy fényűzést megengedhessék maguknak. Az éttermek A, B, C, D kategóriákra vannak osztva, áraik szerint. D, C, B kategóriák rendszerint nem nagyon sokat nyújtanak és a vendégek általában éhesebben távoznak, mint érkeztek. Ellenben az A-kategóriába tartozó vendéglők látszólagosan semmiféle nehézséggel nem küzdenek, csupán a régi világban polgáriasság számító menüért nyugodt szívvel számítanak fel 150—200 frankot személyenként. Az „A” kategórián felül létezik még kb. 15—20 u. n. „catégorie exceptionnelle” étterem, ahol a törvény megengedi ezeknek az áraknak túllépését is. Itt aztán mostanában olyan visszaélések történtek, hogy a rendőrség erőlyesen közbelépett és a „catégorie exceptionnelle” fogalmát egyszerűen betiltotta. Ami teljesen jogosult intézkedés, mert ezeknek az éttermeknek létezése a törvény egyszerű kijátszása volt. Olyankor, amikor hivatalosan az árak maximumáltak és különböző élelmezési rendszabályok vannak érvényben, ezek a „kivételezett” vendéglők fittyet hánytak minden törvénynek és nyílt „fekete vásárt” rendeztek kristályoktól és ezüstökötől csillogó asztalaikon. A legtöbbet közülük hosszabb-rövidebb időre becsukták, de jelen voltam egy ilyen büntetett étterem újra-kinyitásánál, amikor változatlan nyugodtsággal szervizozták este a borjúszeleteket (vendéglőkben tilos húst adni), igaz, hogy spenót- és krumplihalmocskák a rájta, úgy, hogy csak hosszabb keresést után lehetett felfedezni a nemesebb anyagot. Ugyanakkor a kevésbé szerencés néposztály a mozielőadások szünetében egy-egy szem honbonért sorbállt, olyan honbonért, amelyben sem cukor, sem csokoládé nem fedezhető fel.

Ilyen Párizs jelenlegi élete. Hol esős, hol napos, hol szomorú, hol vidám; oázisok és tróvöl, de ma is a nagy szélsőségek világa.

Kézdivásárhelyi Vásárhelyi Klára

TENGERJÁRÓ ASSZONYOK

Nemrégben érdekes kis könyv jelent meg egy amerikai kiadónál, egy csodálatos napó-gyűjtemény. Valamennyi asszonyok írták, akik vagy kalandúgyból, vagy férjük iránt érzett kötelességből tengerre szálltak, mégpedig olyan időben, amikor ez még nagyon kockázatos vállalkozás volt és vitorlásokon kívül más hajók még nem szeltek az óceán. E tengerjáró asszonyok legtöbbje matrónának öltözve csempészte fel magát a hajóra és legtöbbször sikerült is inkognitóját végig megővnia. Egyike a legérdekesebb napló-íróknak Marian Moore, egy longlandi gazdasági kereskedő lánya. Egy szerencsétlen szeptemberi történet után kénytelen volt elhagyni a szülői házat. Valahonnan szert tett egy nadrágra és — amint feljegyzéseiben írja — egy szoros mellkötő segítségével igyekezett férfinak látszani. Matrónának jelentkezett a „Jenny Lind” nevé vitorlásra, amely Newyork és a nyugatindiai szigetek között közlekedett. Résztvevett a tengerészeti munkájában és természetesen együtt aludt velük.

A napló majdnem minden oldaláról kiteljeszik az aggodalom, hogy a matrónák észreveszik valódi nemét és hogy ebből milyen kellemetlen következmények származnak. Az akkori ruházat azonban és a higiénia némely elemi szabályainak elhanyagolása lehetővé tette, hogy ne fedezzék fel kiletét. Egyszer a hajó a nyílt óceánon görési viharba került, az árbotoc ledöntötte és a vitorlás vitorlák és kormány nélkül hanyódott a Dél-tenger hullámaiban és forróságában. Marian érdekesen beszél el ezeknek az iktározatos napoknak az élményeiről, hogyan dobálták a tenger örvényei a kis hajót, hogyan romlottak meg a pokoli hősegekben az élelmiszerek, hogyan penészedett meg az ivóvíz, hogyan örült meg egyik matróna a másik után és hogyan ugrottak végül is a habokba, hogy megszabaduljanak szenvedéseiktől. A naplóban ilyen részek olvashatók: „Tegnap Bobi húsát ettük meg, azét a matrónét, aki meghalt.” „Holnap megölték azt a matrónát, aki a leggyöngyebb.” A sors kétségtelenül el jeltelte volna ki, hogy társainak táplálékul szolgáljon az elaltatásodott tengerészeknek, akik már csontváza fogtyak az éhezéstől és szemükbe kiült a szomjúság örülete. De mitől érre sor került volna, szerencsére megjelent a lát-határon egy másik hajó, amelynek fedélzetén végre jöfjedte kiletét.

Kevésbé kalandos, de nem kevésbé érdekes Polly Hall naplója, egy kapitány felesége, aki 1848 november 1-én egy norvég bálnavadász-hajón hagyta el New Port kikötőjét. A napló konyhai gondokkal kezdődik. Leírja a bálnavadász-hajó értendjét, amelynek leg-nyenebb falatai szólt lóhús, tengeri hal és ecettel és sziruppal kevert kukoricakészlet voltak. Pollynak mindez nem tetszett és gondos férje egyik hajót a másik után állította meg, hogy friss fözeleket vagy gyümölcsöt szerezen feleségének, de természetesen, eredmény nélkül. Ezzel szemben a napló bővelkedik az óceán társadalmi életének leírásával; Pollynak ugyanis szokása volt, hogyha hajókkal találkozott, a kapitányokat feleséges-től a nyílt tengeren teára hívni és az ég és víz e szűr és üjlesztő környezetében a szalónokban divó szokások szerint megvendégelni. Madam Hall a Hawai-szigeteken hirtelen kiszáll a hajóból és férjét egyedül küldi tovább Alaskába. Csak két hónappal később derül ki a naplóból, miért volt szükség erre a pártatlan elszakadásra. Egyszerre csak a következő mondat öltik szemünkbe: „Gyermekek annyi időt vesz igénybe, hogy nincs alkalom egyedül érezni magam.” A gyermek születését egyetlen szóval sem említi, csak három évvel később, néhány odavetett szóval

közi, hogy férje és a gyermek elpusztultak egy viharban. „Egész éjjel kétségbe voltam esve és még néhány napig betege voltam az eseménynek.” Több szót nem is pazarol a katasztrófára, amelyben még öt matróna lette a halált. Annál több szó van viszont a teásze-szejevelekről, amelyekre csónakokon érkeztek a viharos óceánra az ismeretlen hajókról a vendégek. A legtöbbször előforduló szó a naplóban: egyhangú. Az ő szempontjából kétségtelenül igaz van.

A Blanchar hajó kapitányának, egy Oakes nevé embernek a felesége leír egy vihart Cape Horn-nál, amely úgy dobálta a hajót, hogy napokon keresztül nem tudtak lefeküdni, mert állandóan kapaszkodni kellett valamibe. A hölgy a mosdóasztalán ült, lábát a kabin falának feszítette és kezével egy gerendába fogódzott. „Mert az ágyból már háromszor kiborultam és valódoság csoda, hogy semmim sem tört össze.” Végül is a hajó súlylyedni kezdett, mindnyájan egy kis csónakba ugrottak, amely végre partra vetette őket. Ez a kis élmény azonban nem gátolta abban, hogy még évekig kisérgeje férjét minden tengeri útján.

Ezek a viharozott nők varrtak, horgoltak, kötögtettek a hosszú utazásokon, virágokat neveltek a hajó szélvédett sarkaiban. A naplókban minduntalan találunk utalásokat, amelyek arról tudósítanak, mennyire haladtak a kézimunkáiban. Voltak kapitányok, akik egy spinétt, vagy egy kis oronát szereztek asszonyoknak, hogy az unalmas utazásokon szórakozásukról gondoskodjanak és az összes tiszteknek végnélküli kártyapartikat kellett játszani a hölgyekkel. A nők néha gyermekeiket is a hajón szülték meg.

Az egyik ilyen hajón született gyermek folytatta anyja naplóját. Lucy Brown-nak hívták és az anyja feljegyzése szerint, csecsemőkora óta a tengeren volt. Másfél éves korában látott először partot. Addig az időpontig, amíg Lucy első feljegyzéseit megírta, már két tengeri alküzetet, egy hajótörést és egy sárgaláz epidémiát élt át, egyszer cipák közé esett a tengerbe, ahonnan úgy menekült meg, hogy a matrónok utána ugrottak és testükkel zárták el előle a fenevadakat. Tizenkét éves korában arról értesít a kislány, hogy anyja skorbuban meghalt. Amikor tizenöt éves lett, apja másodsorú nőül, „egy szép és elegáns hölgyet vesz feleségül, akinek sejtelmé sincs róla, milyen élet élt előtte. A ruhát, amelyben a hajóra jött, az első szét darabokra szakította.” Lucy elmeséli, hogyan tapasztolt öröme-t a fiatalasszony, amikor először látott albatrosz keringeni a vitorlás fölött és rögtön el is határozta, hogy albatrosz-tollakból fog muffot csináltatni magának. Dacára a kapitány komoly intelmeinek, a legénység haragos morgásának és az első tiszt heves ellenkezésének, megfogatta a madarat és megölette. Nem tudta azt a száradók óta ismert tényt, hogyha megölnék egy albatrosz, az szerencsétlenség hoz a hajóra. A katasztrófa nem is maradt el. Az afrikai partok közelében hajótörést szenvedtek és leírhatatlan szenvedések után a hajó összes utasai közül csak tizenegyet mentettek meg arab tengeri rablók. A szerencsétlen mostohaanya, aki az egész bajnak okozója volt, természetesen a hullámsírban lette halálát.

Ha ezek a kapitányfeleségek azután összekel-rültek, mint például Marian Moore teasze-lyein, borzalmusnál borzalmasabb történetek-kec mulattatták egymást. De amit álltéltek, az végeredményben nem is volt kaland a számukra, hanem valami, amit panasz és zokszó nélkül kellett bismelniük, — egyszerű hitükben azt gondolták, hogy csak a kapitányfeleségek kötelességeit teljesítik.

DIVAT

2

SZABOLCS MÁRIA SZALON IV. APPONYI-TÉR 5 MODELLJEI

1 Terakottszínű szövetruha sál-gallérral és érdekes szabású zsebekkel

2 Barna kötött szoknya, barna-zöld sötét, sárga-kék-zöld kockású kosztümkabáttal és átmeneti kabáttal

3 Palackzöld szövetruha, rejtett gombolással, bordó övvel

4 Vajszínű vastag puhaszövet kabát, barna kockázással, mely minden ruhához viselhető

3

AMBRUS
NŐI DIVATSZALON
 V. PÁRISI-U. 1
MODELLJEI

Szürke flannelszővet
 kosztüm, a jobboldalon 2, a baloldalon 1 zsebbel

Helyettesít
 cipke negy-
 télyi ruha, vi-
 rág-girland
 díszsel, mely
 a válltól a
 térdig fut

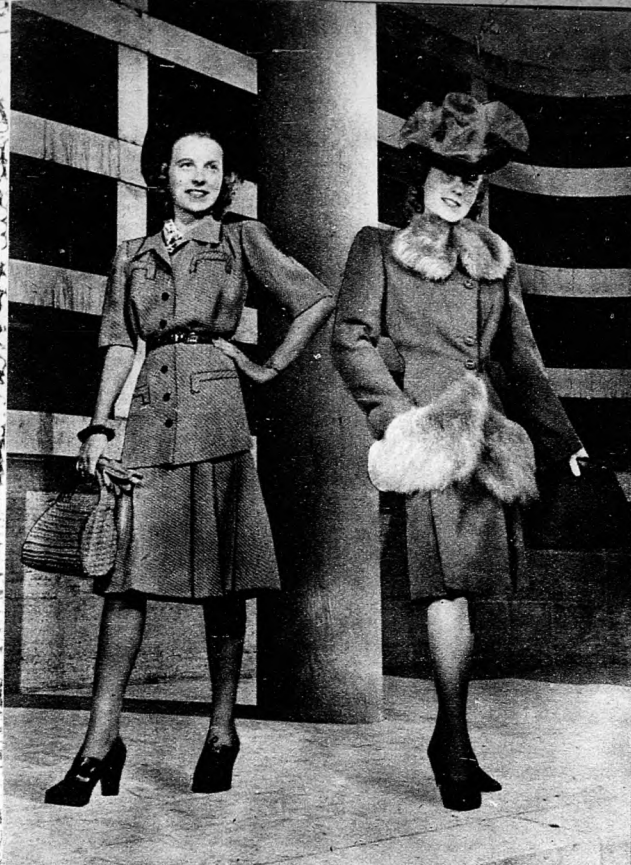

Fekete délutáni
 ruha dupla szok-
 nyával, széles fé-
 nyes selyem-övvel,
 fehér virággal

DARÓCZY-KISS
EVELYN barna-
 drapp-sárga kockás
 ruhája érdekes zsebekkel

PAPP JÚLIA
 IV., VERES PÁLNÉ-U. 30
 SZALONJÁBAN KÉSZÜLT

Szürke-fekete
csíkozású szövet
jumper-ruha,
4 zsebbel, fe-
kete lakk-övel

Kékrókaszi-
nű szövetkosz-
tüm kékróka-
szőrmézéssel

Sottis halszálka-
szövetű szövet
úti kabát, kám-
zsával és roj-
tozott szél-
zseb dísszel

Zöld ló-
denszövet
nadrág-
szoknyás
vadász-
kosztüm

ROBERT K. F. T.
NŐI RUHAÁRUHÁZ
IV., PETŐFI SÁNDOR-U. 12
MODELLEI

Fekete-fehér
kombinációjú dél-
utáni ruha, csa-
vart gyöngydísszel
FRANK IRMA KALAPOK

Isten ments, hogy egész életünket a SZERELEM irányítsa!

— MONDJA NAGY MAGÁNYBAN TÖKÉS ANNA

Tökés Anna olyan, mint egy fucsra, délszaki virág. Sejtelmes és ködbe burkolt minden szava, a titokzatos illata lengi körül. Hogy miért ilyen, mi rejtőzik e mögött, arra nem egykönnyen jövünk rá, zárkózottságát alig tudjuk áttörni. Gyönyörűen beszél, szavai plasztikusak és megformáltak, hangja bűg és zűg, mint az esti harangzó. Legegerszerűbb mondatát is drámai izzás fűti, ezzel az első percben elárluja már, hogy színésznő. Egész lénye egy kicsit stilizált, képzelete és ösztöne révén alakította magát olyanná, amilyen. Szép szeme révedező és messzenéz, de hogy mit lát, azt nem mondja meg. Járása, mozdulatai lágyak és simák, mint az angorámascaké. Az a fajta nő, aki nem jár, hanem vonul.

A Pasaréten él, gyönyörű villájában, messze a város szívéől. A kérdésekre nehezen felel, meggondolja, amit mond:

— Nem szeretek magamról beszélni, nem

szeretem a hangos reklámot. Azt akarom, hogy a közönség a színpadról ismerjen csak. Mindent, ami bennem él, amit az életben visszafajtok, azt a színpadnak tartogatom. Szerepeimet nem játszom, hanem élem.

— **Hogyan lett színésznő?**

— Hároméves koromban tudtam már, hogy színésznő leszek. Színházat játszottam és rendeztem kis barátainommal. Borzasztó sok akadályon és szenvedésen mentem keresztül, amíg ide eljutottam. Sokat kinlódtam, sokat sírtam, sokat nélkülöztem. Nehez azt tettem meg, de véleményem szerint a szenvedés vezet a lelki magaslatra, a művészi érettséghez. Én, aki annyit mindent éltem át, minden embert megértek, semmi sem idegen nekem. A szenvedés nemestí, megtisztítja a lelket. Elményeim tárházából merítek, amikor játszom. A képzelet egymagában nem segít.

— **Szereti megrikatni a közönséget, vagy annak örül, ha megnevezték őket?**

— Rájöttem arra, hogy ha az emberek jól kisérik magukat: megkönnyebbülnek és éppen olyan szép este emlékével távoznak, mint amikor nevetnek. Úgy érzik, hogy kikapaszkodták magukat. Az utóbbi időben főként drámát játszottam, most vigjátékra vágyódom.

— **Az elmúlt évben háromszáznál többször játszott egy fragikus nő figurát. Mit értett ezzel a szereppel kapcsolatban?**

— Irtózatosan megrázott és feldúlt. Minden este beteg voltam, mert sok olyan mozzanata volt, amely életem egyes élményeit juttatta eszembe. Partnerom minden mondata a szívembe hasított, mert éppen abban az időben a valóságban is azokat a szavakat hallottam.

— **Örül a sikereknek?**

— Nem mindig a taps jelenti a sikert. Megesik az is, hogy a felvonás végén nincs tapsorkán, hanem az emberek szemében, testtartásában látom a sikert. Ezt a fajta reagálást jól ismerem, mert magam is sokszor megnémelem, amikor valami megráz, vagy elbüvöl. Örömom azonban sohasem zavartalan, mert örökös kételyek győtornek. Akárhogyan dicsernek is, mindig azt hiszem, hogy még jobban kellene játszanom. Érdekel a kritika és mindenkinek a véleménye. Mindenből tanulok. Aztán rettenetesen győtör a lámpaláz. A színpadon is, az életben is. A premier előtt két héttel három-négy kilót lefogok az izgalmtól, de amikor ötvenedszer játszom szerepemet, még mindig halálra izgatom magamat, mielőtt színpadra lépek. Azonban fucsra lámpalázat érzek akkor is, amikor zsúfolt étterembe lépek. Nem szeretem a feltűnést, az emberek rámszegtett tekintetét.

— **Hogy él itt ebben a nagy magányban, távol a vörstől?**

— Egyedül és csöndesen. Keveset járok emberek közé, csak annyit, amennyit okvetlen kell. Este az előadás után hazajövök. Sok az ismerősöm, de barátaim alig vannak. Leghűségesebb társam: a könyv. Rengeteget olvasok, szívvel-lelékkel beleélem magamat a regényhősök sorsába. Velük sírok, velük nevetek.

— **Miért választotta az utóbbi években ezt a magányos életet?**

— Nem én választottam. Ez jutott nekem. Mindenkinek végig kell járni a kijelölt utat. Hiszek a predestinációban, abban, hogy nem magunk irányítjuk életünket.

— **Haragszik az emberekre?**

— Nem haragszom senkire, nem gyűlölök senkit. A legkisebb kedvességet, jóságot, a legnagyobb hállával fogadom. Az élet nem kényeztetett el ezirányban sem. Az emberekkel nem sok kapcsolat találok általában. Valahogyan nem hiszek az ösztinteségben, a barátságban.

— **Mégis a magánélete...**

Szenvedélyesen vág közbe:

— Nincs magánéletem. Mindent a színpad szolgálatába állítok. Az egyetlen igazi örömom az otthonom és a háztartásom. Lelkesen foglalkozom vele. Jól főzök és mindent magam teszek el télire. Szeretek új recepteket kipróbálni, a konyhában pepeselnem. Az éléskamrában olyan, mint egy patika.

— **És a ruhák?**

— Szeretek öltözködni, de nem csinállok kultuszt a ruhákból. Mindig angolos ruhát vislek. A nő legyen ápolat és rendes. Nem érheti

olyan bánat, hogy joga volna elhanyagoltan megjelenni. Ez nemcsak másokkal, hanem önmagával szemben való kötelessége is. A külsőségek lelkünkre is hatnak, javítják hangulatunkat. Rendkívül fontos, hogy ruhánk egyes darabjai között összhang legyen. Ha kalapunk szép csak, de ruhánk szörnyű, az felborít mindent. A legkisebb izléstelenség eltereli a figyelmet a többi szépről.

— **Mi szépíti a legjobban a nőt?**

— A lelki meglegedettség, a nyugalom, amely sugárzik már a szemből is. Ettől a legcsunyalább nő megszépül. Kell, hogy ezt elérjük, ha hiúak vagyunk.

— **Mitől ilyen szép az alakja, gyönyörű?**

— Nem, de vigyázok magamra, nem eszem hizlaló dolgokat. Este például csak vitamindús, nyers ételt vacsorázom, mellözöm a kalóriákat. Édességet alig eszem. Testsúlyom tíz év óta nem változott. Fürdőszobám mérlegé-

vel ellenőrzöm magamat minden nap. Elemi kötelessége a színésznőnek, hogy ne hizzon el. Bizony, mi spártai életet élünk, nem vehetjük rá magunkat az éves korlátlan örömeire és nem cigarettázhatjuk rekedtre a hangunkat.

— **Sportol?**

— Sokat. Tornászom, sielek, korcsolyázom, lovagolok, autót vezetek.

— **Szép beszédének mi a titka?**

— Amikor színiiskolába kerültem, nagyon csunyan beszéltem. Hadartam, nyeltem a szavakat, mintha nem is volna mássalhangzó a világon. Lassan csiszolódott a beszédem. Ma füldezettem már, milyen szép a magyar nyelv muzikája. Sokszor szeretném felhívni az emberek figyelmét arra, hogy ne kapkodjanak beszéd közben, óvatosan bánjanak gyönyörű nyelvünkkel.

— **Utolsó kérdésem: mennyiben változtatja meg a szerelem a nő egyéniségét?**

— Van fölemelő szerelem is, van lesújtó is. A boldog szerelem lendületet ad az életnek, a munkának. A boldogtalan viszont elveszi minden energiánkat. De ezek csak periódusok. Isten ments, hogy egész életünket a szerelem irányítsa!

Tökés Annában ügylátszik sok a keserűség, de hogy miért, azt nem árulja el...

Megjelentek az első szövetrohák!

Az idei komoly háborús tél elé másképpen tekintünk. Most nincsenek szezonkezdeti nagy ruhagondok, a fontos nem az, hogy az új ruha, a kiskosztúm, a télikabát a legfrissebb és a legszenzációsabb szabású legyen. Nem vadásznak fél délelőtti órák aszszonyok boltokban egy bizonyos színárnyalat után és nem a költi senkisek magát az elképzelt álomszerűen puha, pehelykönnyű és mégsem drága szövethez. Ezen a télen a magyar nő nem tüntet egyszerűségével, de magától értetődő egyszerűséggel viseli csinos ruháit. Mert azért csinosaknak kell lenniük. Sőt ma a nő szépség, kedvesség kötelessége. Kötelessége minden nőnek, hogy derűt sugározzon, melegséget, nyugalmat kölcsönözzön kicsiny világának maga körül.

Párizs nélkül alkották meg az idei szezonban a nagy szabók ruháikat. Legfeljebb olaszok és németek jöttek el hozzánk augusztusban, de amikor összeérté tudását a honi szabóipar velük, kislült, hogy a mi szabóink legalább olyan tehetségesek. Csak rá kell nézni ezekre a ruhákra. Milyen önkénytelen, kecses a vonala valamennyinek! Sehoh semmi nehézség, erőszakoltság, a ráncokkal és lerakásokkal agyonzsúfolt ruha-alkotmányokat a mi nőink nem veszik fel. Hiába divat ez a papíron, más a divat és más az élet...

Mohazöld, enciánlila, szerzipiros, rozsdabarna és hamvas levendulába hajlú szilvakék az ősi divatszínök. Sokkal színesebb a divat, mint két évvel ezelőt, de ez a színpompá nem ríki. A könnyű és színes szövetrohák mennyivel vidámabbak az örökös ősi négerbarnáknál és szürkéknel!

A simán és harangosan szabott szoknyákra berakások kerülnek. Az egyik legkedveltebb formája a szoknya bővítésének az elől, mintegy a blúz gombolását folytató lerakott hól, amely lent harangosan bővül és nyílik. A nyáron annyira kedvelt fűzőrészt is átvették a szövetrohák. A palackzöld ruhán

találkozhatunk vele. Jó alakot csinál. Hálás viselet. Figyeljük meg, hogy ennek az angol blúznak az ujjá egészen picit, de denevér-szabású.

Akinek pénze van és teheti, az ősi nagykabáthoz ugyanolyan szövetrohából zsömper-szerű kiskabátot is csinálthat. Meleg és praktikus viselet.

A kockás és schottis divatosabb, mint valaha. Nagyon használható kétrészes zsömper-ruhát közlünk, ennél a ruhánál az a fontos, hogy a csíkokat V-beüszően alkalmazzák a blúzon. Érdekesekek még a zsebek is, úgy-látszik most már ez az elfogadott zsebforma, az élére állított levélboríték. Aki úgy találja, hogy a húzott harangszoknya túlságosan kővérítene, az csináltassa egészen simán.

Az estélyiruha egyelőre álom... És valószínűleg álom marad a télen is. Egy-két kivételes alkalom ha lesz, amikor a nők estélyibe öltözhetnek. Azt hiszem főképpen színpadon fogjuk viszontlátni őket.

A zsömperruha elpusztíthatatlan. Vékony fekete-fehér, esetleg sötétkék-fehér, zöldbarna csíkozású szövetrohából, vagy pedig nyakkendőszelvényből kellene elkészíteni ezt a szoknyáján mély berakással és blúzában mulatságos négy zsebbel ellátott zsömper-ruhát. Ez az a ruha, amelyet nyúzni lehet hajnaltól késő estig, télen-nyáron egyfolytában. Szakadatlan.

Dámás és előkelő a kékrókával díszített, franciás szabású szövetrohák, amelyhez magassarkú cipőt, pókháló selyemharisnyát és fátlyat, picit kalapot vesz fel a hölgy... Aki úgy érzi, hogy így túlöltozött lenne vagy akinek kékrókára nem telik, éppen olyan elegáns lehet egy sokkal praktikusabb, jólszabott angol kosztúmban is.

A szövetrohák pedig úgy vagyunk: szépek a magyar tisztagyapjú háziszőttesek — nem-sokára ritka kincs lesz egy-egy ilyen darab — de nem szabad rosszat mondani a műanyagokról sem. Különösen a német műanyagok jók. A «Zellwolle», ahogyan nevezik, valóban csodálatos találmány. Különösen szép flanelmintákat hoznak az őszre. Finomrajzú, puha, elegáns mosóflanelből készílik a kis trotterruhákat, de láttam egy stuttgarti cég bemutatóján estélyi kiskosztúmhöz való fehér-fekete-pirosmintás flanelblúzt. Az olasz műanyagok is szépek, merész színösszeállításúak, szemre igen tetszetősek — de a német Zellwolle jobb! Meleggebb.

Amazonoknak való a nadrágszoknyás lódenkosztúm. Nem tudom, miért idegenkednek úgy ettől a szoknyaformától? Nemcsak vadászatra, nyáron biciklitúrásra, de minden olyan alkalomra jó, ahol sokat és szabálytalanul kell közlekedni. Vidéki földbirtokosnőnek — akár tíz, akár száz hold ez a birtok — ideális viselet. Gondoljunk csak arra, hogy az ilyen szoknyában székére kapaszkodni, hajladozni is könnyebb: De: ez a kosztúm csak akkor sikerült, ha a szoknya szabása olyan ravasz, hogy ember legyen, aki megmondja, hogy ez — nadrág.

A kalapnélkülek, a kapucniórtiak részére pedig bemutatjuk a legfrissebb újdonságot, amelyet ha akarom kabátgallér, ha a fejemre borítom, kapucni. Sálformájú és elől egy túvel kell összetűzni. Azt hiszem, ennek az ötletnek óriási sikere lesz.

Izsáky Margit

Az új csillag

A lapok az ő fényképét hozzák. Rófia írunk hasábos cikkeket. A társaságban ő a leg-érdekesebb téma. Az éretl aszszonyok éppen úgy, mint a bakfisok, irigylik, csodálják. Szeretnék ellensni magánéletének titkait, öltözködése apró fogásait, még a hajviseletét is utánozzák.

Minden nő rejtett vágya: ugyanolyan szép lenni, mint Ő! De milyen kevesen gondolnak arra, hogy a szépség, a siker legfontosabb tényezője a vonzó, üde, friss arc-bőr, melyen oly szívesen pihen meg minden férfi tekintete. A fáradt, élettelen bőr pedig lerontja még a legszebb ruha, a legjobb frizura hatását is és gyűrődéseivel éveket öregít minden arcot.

Ma már a legszárazabb bőrtű nő számára is nyitva áll az út, a siker, a boldogulás felé, hiszen a színpad ünnepekt sztárjai és a nők ezrei köszönhetik szépségüket a Hormocith B. krémnek. Ez a speciális készítmény különleges tápanyagával kisimítja az időelötti ráncokat, új életet lehel a fáradt vonásokba és már néhány nap alatt biztosítja azt a ragyogó üdeséget, mely évekkal fiatalít minden nőt.

Tegyen egy lépést Ön is, Asszonyom, vágyai megvalósítása érdekében, egy lépést, mely biztosan célhoz vezet!

Használja még ma a Hormocith B. krémet, amely Önnek is vágyai megvalósulását: a szépséget, sikert és a boldogságot fogja jelenteni.

IMA HONVÉDEINKÉRT

Hatalmas Isten!... Véd meg most is őket,

Amint megvédted ezredéven át,
Te szent neveddel szálltak újra harcba,
Szemük, — felhőkön túl, — Trónodra lát...
Ott járnak most, ahol Attila, Álmos,
Árpád nyomán ezernyi őshaladt,
A Szereth, Pruth, a Dnyeszter, Don
vizében,
Késő unoka, hős honvéd itat...!

A Szúzanya országa lett a földünk,
Azzá avatta szent Isten király,
A templomokban most is zeng az ének,
Hogy a pogányost újra szembeszáll...
Kifosztott népnek viszi szent igédet,
Harangok zúgnak újra, merre jár,
Te szent fiadnak szíve védje őket,
Mikor az éj halk álmodat szítál...
Hatalmas Isten!... Övd meg, véd meg
őket,
Anyák szívéből sír, sikolt a szó,
Gyermekek imája, apák könnye kéréle,
Hallgasd meg őket, Örökkévaló!...

THOMÉE JÓZSEF

A budapesti rádió 1941 október hó 8-ii. Honvéd műsor"-a keretében orgonakísérettel szavalta Eöri Kató, a Nemzeti Színház tagja.

R e g g e l újabb hír érkezik a Szövetségeseikről, akik már oly közel járnak Párizshoz, hogy Saint Germaint veszélyeztetik. Lehet, hogy holnapra elvágják a császár menekülésének útját... és Napoleon még mindig nem mozdul.

— Mire vár? — kérdik hívei kétségbeesetten s a délután meghozza a választ kérdésükre. Őt óra tájban vágatva érkezik Malmaisonba egy kis csapat, a császár seregének járőre s hírül hozza, hogy a waterlooi hadsereg töredékei egyesültek, szembe fognak szállni az ellenséggel, megvédik Párizst s környékét, álljon élükre a császár. E hír hallatán Napoleon arca felragyog. Sürgős üzenettel küldi Párizsba két tisztjét: Lavalettet és Flahaut-ot. Felajánlja a kormánynak, hogy a csapatok élére áll. Fel-tartóztatja az ellenséget, amíg a kormány Franciaországhoz méltó békéről tárgyal. Aztán elmegy, eltűnik. Katonai becsületszavára fogadja, hogy nem hallanak róla többé.

A két tiszt elvágat, de útközben találkoznak a royalista Beker tábornokkal, akit a provizori-kus kormány a császár őrizetben tartására rendelt ki.

Napoleon fogoly! Lavalette és Flahaut kétségbeesetten vágatnak tovább. Tudják, hogy most már csakis az ő missziójuk sikerétől függ a császár sorsa.

Beker tábornok és csapata érkezését megkönyebbülten fogadja Hortense. Őrül, — hitte volna-e ezt valaha? — mikor látja, hogy ágyúkat állítanak a kastély köré. Legalább megvédik a császárt.

A tábornok üzenetet is hoz a kormánytól. A császárt — üzenik — két hajó várja Rochefortban. Keljen átira azonnal.

— Induljon Sire, míg nem késő! — könyörgő Hortense.

De Napoleon nem indul. Hátrattett kezekkel jár a terrazon fel-alá. Flahaut-ot és Lavalettet várja. Még egy éjszaka telik el. A hű waterlooi csapatok egész éjjel éltetik a császárt, amint a park falai mentén az ellenség elé vonulnak. Hajnalban fellángol a saint-germaini hid. Ott már folyik a harc. Hortense házszobája ablakából nézi a távoli lánoktat.

Kora délután megérkezik Flahaut és Lavalette. Mindkettő sáros, poros, sápadt. Rossz hírt hoznak. A kormány visszautasította a császár ajánlatát.

— Akkor hát nincs mire várnom többé — mondja Napoleon. — Induljunk!

Mialatt a kocsik előállnak, Hortense búcsúzik a császártól.

— Amint Amerikába érek — mondja Napoleon —, szállj hajóra te is, jöjj utánam gyermekeiddel. Hozzám tartoztok. Egy a sorsunk...

— Követni fogjuk, Sire — feleli Hortense. — De addig is fogadja el ezt tőlem — rejtett szekrényből gyémántnyakéket vesz elő s Napoleonnak nyújtja — ezek a legszebb gyémántjaim. Szüksége lehet rájuk.

— De te? — kérdi a császár, kezében a ragyogó kövekkel —, miből élsz te, Hortense? — A többi ékszeremből — feleli a királyné s könnyekre fakad, mikor Napoleon írást akar adni az ékszer átvételéről.

Odakint előálltak már a kocsik. Hortense mostohaapja nyakába borul...

Néhány órát tölt még Malmaisonban, aztán siet vissza Párizsba. Fiait, akiket a hű Lefebvre asszonynál rejtett el. Mielőtt hintója a park kapujához ér, még egyszer megfordul.

HORTENSE, A CSÁSZÁR KEDVENCE

TÖRTÉNELMI REGÉNY

IRTA BÁCSKAI MAGDA

XIII. FOLYTATÁS.

A szivárványszínű alkonyatban földöntúli-fehéren világít Josephine kastélya.

10. fejezet.

Sándor cár serege harmadrendű szerepet játszik a waterlooi csatában. A győzelem babérain a porosz Blücher, az osztrák Schwarzenberg, az angol Wellington osztozik. Mire Sándor Párizsba ér, a három hadvezér visszaállította a Bourbonok trónját.

XVIII. Lajos visszatér s amit nem tanult meg évtizedes emigrációja alatt, megtanulja második restaurálása idején. Arra eszmél, hogy a waterlooi győzők pökhendiségét, telhetetlenségét csakis abban az esetben szoríthatja gátak közé, ha ösztörtart a cárral. Alig érkezik hát a fővárosba Sándor, alig száll meg az Elysees-palotában, magas látogató jött-jeleltetik. A látogató nem más, mint Lajos király.

A két uralkodó óráig beszélget s a király távozása után soká ül mozdulatlanul, gondolatokba merülve a cár. A baráti kéz, a kövér Lajos király reumás keze jókor nyúlt felé. Társat keres, szövetséget, akinek segítségével megvalósíthatja legújabb álmát: felszabadíthatja a török iga alatt sínylődő Görögországot, orosz jogar alatt egyesítheti az egész keleti kereszténységet.

Ez az álom: Nagy Péter életének csillogó fata morgánája, Katalin örökségének egyetlen ábrándja, hónapok óta tartja misztikus bűvöletben. Addig is azonban, amíg valóra váltja az évszázados óhaját, amíg Keleten harcol, meg kell őriznie Európát, a hirtelen-kerekedett porosz-angol étvágy veszedelmétől. Ezt az étvágyat csak egyvalaki tudja sakkban tartani s ez a valaki a francia király. Kedvezni kell hát a gögös Lajosnak, elejteni mindazokat, akiket rossz szemmel néz. És ugyan kit néz rosszabb szemmel, mint Hortense királynét, az elbai szökés bűnrészesét?

ALTAÓDAL

KIS LÁNYKÁMNAK

Aludj, halvány kis virágom.
Két szemeden nőjün álom,
Szempilláidon —, selyem fodor —
Lengedezzen virágmosoly...

Csepp ajkaidon csendesedjen.
Mint szellő a nyári esten,
Gyöngypergélő zokogásod,
Hüppögésed, — mely sirásod.

Atsik anyád és kis öcsöd,
Ne üzd aold csepp grímét,
Hadd terítsen a szép álom
Gazdag asztalt a kenyhánkon.

Piros almat, lágy kenyeret,
Habot verő meleg tejet,
Tűz lobogion, étel forrjon,
Anyád ajkán nótá szölgion...

Aludj szépen, kiestl lánymám,
Baldogságom, én árvcáskám.
Ne lásd, hogy az éjl árnyak
Szemem tükrén könnyet ásnak.

Holnap pedig, — bizony Isten —
Babát hozok, drága kincsém!...
Babát hozok és falovat.
Megesüfömlom a sorsomat...

TÁBOR ISTVÁN

A cár „elejti” hát Hortenset. Nem látogatja, nem ír neki, úgy tesz, mintha sohasem ismerté volna. Pedig, hogy várta Hortense! Hogy számított rá. Most, mikor összecsomlott körülötte minden! Sándorba vetette hitét. Rá gondolt rejtekhelyén, a kis lakásban, aholja royalisták vad tüntetési elől keresett menedéket.

A lakás szűk és szomorú. Hortense felé nem ragyog most nap-sugaras jövő, nem int a viszontlátás öröme Napoleonnal. A láthatár sötét. És viharos, akár a tenger, mely ismeretlen sors felé viszi a császárt.

A kis lakásban, melyet komornája nevének békelt a királyné, nem látogatja senki. Veszedelemi dlog Napoleon mostohalányával érintkezi. Hortense egyetlen jóbarátját se akarja bajbasodorni. A cárnak se ír, míg nem jöhet elő rejtekhelyéről. Akkor bizonyára melléje áll majd Sándor, a jóbarát, ki oly gyengéden vigasztalta, mikor anyja meghalt. Az újságokból tudja meg Hortense, hogy Cerutti-utcai palotája földszintjét Schwarzenberg herceg számára jelölte ki lakhelyül a kormány.

— A haza ellensége megvéd majd a császár ellenségeitől — gondolja keserűen s hazaköltözik. A tüntetők nem molesztálják többé, de nem jön el a cár se. Vagyis, dehogyan nem jön! Látogatást tesz Schwarzenbergnél, de a ház úrnőjénél, akinél oly sok vidám órát töltött, nem jelenik meg.

Helyette váratlan látogató jelentkezik a királynénál. Walevszka grófné, a császár régi szerelme, aki az utolsó, tragikus malmaison-i regelen váratlanul érkezett a kastélyba, hogy búcsúzzon Napoleontól. Később kisért szemekkel jelent meg Hortensenél s a két nő, Josephine lánya és vetélytársa, némán ültek egymás mellett az emeleti kis szalóban, mialatt odalent búcsút mondott tisztjeinek a császár. Walevszka grófné most ismét megjelent. Ha valaha bájos volt, most gyönyörű. Megszépi a bánat.

Azért jött — mondja —, hogy Hortense érdekében közbenjárjon a cárnál. A királyné élesen tiltakozik ez ellen. Walevszka grófné úgy tesz hát, mintha lemondana szándékáról. Néhány nap múlva azonban Napoleon anyja számára kéri a cár védelmét. Közben Hortensera tereli a szót.

— Ó az oka az ország katasztrófájának — mondja a cár sótéten —, ő segítette szökésében a császárt.

Walevszka grófné siet Hortenséhez. Elmondja Sándorral folytatott beszélgetését, majd így szól:

— Nem tudom, igaz-e, amit a cár mond, de engedje, hogy megescokoljam, ha csak egy szemnyi igazság van benne.

*

Július tizenhatodikán tüntetést rendez a párizsi boulevardokon néhány bonapartista. Másnap reggel Hortense királynéval közli a kormány, hogy két órán belül el kell hagynia Párizst. A király egyetlen Bonaparte-ot se tűr tovább az ország területén.

Mialatt Hortense csomagol, mialatt búcsút vesz környezetétől, nagy tömeg verődik össze a Cerutti-utcában.

— Le a Bonaparte-okkal. Le a rendezárával! Le a szarnok kedvenceivel! — kiáltja a tömeg, oly diühös elszántsággal, hogy Hortense védelmére az osztrák megszállóktól kér védelmet a kormány. Egy lovasias bécsi tiszt és katonái kíséretében utazik a királyné, két fia és öttágu kísérete a svájci határ felé.

Hortense Sécheron nevű kis birtokán akar megpihenni, míg Franciaországban lecsillapodnak a kedélyek. Genfben azonban feltartóztatják kocsiját. A hatóságok nem tartják kívánatosnak, hogy a Bonaparte-ok Svájcban tartózkodjanak.

— Forduljunk vissza — mondja Hortense, de Woyna gróf, az osztrák tisz, sajnálkozva néz rá. Mialatt útban voltak, a francia kormány Talleyrand sürgetésére száműzötteknek nyilvánította az összes Bonaparteokat. Aki visszamerészkedne Franciaországba, azt halálal büntetik.

— Hova menjek hát?! — kiált Hortense, a ki- nek egyetlen éjszakára engedtek pihenőt a svájciak s a végeláthatatlan álmatlan órákban feltűnik előtte Aix-les-Bain képe.

Aixet és Savoait osztrákok szállták meg. — Védőim az osztrákok... — gondolja keserűen a királyné s másnap a savoiai hegyek felé veszi útját.

Aixben fájdalmas emlékek rohanják meg. Innen indult utolsó útjára a hű Adèle. Ide hozták holttestét. A mult bánatai Hortense szívében összeolvadnak a jelen keserűségével. Franciaország csak úgy ontja a menekülteket. Tőlük tudja meg Hortense, hogy a császár hajóját Rochefortban angol cirkálók vették körül. Hadifogolyok nyilvánították. Nem engedték, hogy Amerikába utazzon. Magányos szigetre vitték. Kis szigetre az Atlanti-óceán közepén.

A királynét mélyesen lesújtja ez a hír. Szerencsére e sötét napokban sok jóbarát veszi körül. Ami a Cerutti-utca volt Párizsban, az most Hortense szerény kis szállodái fogadószobája Aixben: a barátok gyülekezőhelye.

Egy este váratlan vendég érkezik. Hortense szeme felragyog, mikor megpillantja. A vendég Charles de Flahaut.

A Loire partján táborozó hadseregnél tartózkodott. Annál a seregnél, mely a császárt él-tette, mikor a malmaisoni park alatt harcba vonult. A megszállók kívánságára az a sereg is felosztott s Flahaut-ot első útja Hortense-hoz vezeti.

Szeptember eleje van. Vénasszonyok nyara. A korábbi napok oly édesek, bódítóak, mint az óbor. Hortense elkábul tőlük.

— Miért nem maradhatunk együtt örökre? — kérdi Flahaut.

— Mert előttem nyitva az élet — feleli a királyné —, mögöttem pedig bezárult... — S néhány nap múlva elküldi Flahaut-ot Aixből. — Számkivettem vagyok — mondja. — Bajba kerül, aki hozzám köti sorsát. Neked jöved van Franciaországban. Ne tedd tönkre... Nem bánja meg, hogy elküldte Flahaut-ot. A párizsi újságok, melyek — Isten tudja hogyan — értesültek látogatásáról, „aíxi összeesküvést” kürtölnek világgá.

„A császárhű Loire-hadsereg tisztjei Hortense királyné körül gyülekeznek”, írják s Hortense először nevet, mikor ezt olvassa. „A Loire-hadsereg” tisztikora beteg, öreg udvarmestereiből, két fia pap-nevelőjéből és néhány tönkrement emigránsból áll.

A Párizsban kötött béke után eltávoznak az osztrák megszálló csapatok Savoiból. Hortensenek is mennie kell hát. De hová, hová? Hosszú bolyongás után — egy-két napnál tovább sehoh se tűrik meg — végre menedéket talál Konstanzban, a bódéni tó partján fekvő csendes városokban.

Itt érik el a hazai hírek. Itt tudja meg, hogy Ney marsallt, akit Lajos király az Elbáról érkező Napoleon ellen küldött s aki átpartolt a császárhoz, agyonlőtték. La Bedoyère tábornokot, aki ugyanígy escelekedett, kivégezték s bizonyára ugyanez a sors várt volna a letartóztatott Lavalette-re is, ha meg nem szökteti a fegyházból felesége.

Ezért a tettéért bűnhődni kellett a szép Lavalette-néknak. Börtönbe vetik s mire rokonnaink sikerül kegyelmet szerezni számára, nem tud a világról. Elméje elborult a sötét fegyházi hónapokban.

Hortense lehunyta szemét. Igyekszik felidézni Lavalette-né leánykori képét... Milyen szép volt Emilie! Milyen vidáman kergetődzött Malmaison pázsitján a császár tisztjeivel... Mily szerelmes volt belé Louis! Mennyit sirt Emilie, mikor a császár, végetvetve szerelmi ügyüknek, Lavalette-hez kényszerítette s végül valamennyiük közül az övé bizonyult a leg-harmonikusabbnak, Emilie a leghűségesebb feleségnek.

Emilie... Lavalette...! És a többiek?... Merre fújta a szél a többieket, akik a császár dicsőségének napfényében sűtkéreztek? Merre fújta Malmaison legszenvedélyesebb szerelme-seit, Caroline-t és Murat-ot?

A napoleoni katasztrófa őket is lesodorta a nápolyi trónról. Am Murat, az eszelen, vak-merő Murat, nem nyugodott bele sorsába. Kardot rántott, hogy fellázítsa és uralma alatt független, nemzeti királysággá egyesítse az olasz fejedelemségeket. Ennél az osztrákok, akik egymás után vették az elvonuló francia csapatoktól olasz birtokait, mit sem kívántak kevésbé. Ugy vetették magukat Murat nyomába, mint a kopók, elfogták és agyonlőtték.

A csillogószemű, ragyogófogú, lármás Murat nincs többé... Hortense alig tudja elhinni. — Ki még, ki még?... — gondolja remegve, valahányszor kinyitja a francia újságokat. — Ki tünt el még a régiek közül?

A loirementi falucskából Flahaut után küldik leveleit. A királyné gondosan továbbítja őket. Egy napon feltűnik neki egy lila levél. Eszébe jut, hogy nemrég továbbította e levél iker-testvérét.

Elgondolkodik... A két birtóék egyforma. Azonos az írás, mely címezte őket. Hortense két éjszakát tölt álmatlanul. Ki írhatta a lila levelet? Ki a nő, aki tudta, hogy Flahaut a loirementi seregnél tartózkodik? Álmatlan éjszakák után úgy elhatalmasodik rajta a féltékenység, hogy felbontja a Flahaut-nak szóló levelet...

Balsejtelve nem csalt. A levelet nő írta. A királynét halálos kétségbeesés fogja el... Mit tegyen?... Esze azt tanácsolja, hogy a levélről ne vegyen tudomást, de indulatai más tanácsot adnak. Amint megtudja Charles címet, elküldi neki a nyitott levelet.

A válasz postafordultával érkezik. Flahaut tizenkét oldalon magyarázza Hortensenak, hogy nincs férfi, akinek életében ne bukkanna fel hasonló kaland. Különösen, ha oly sokat van távol szerelmétől, mint ő. De mért kell ennnyit távol lennie? Mért nem válik el a királyné végre? Mért nem kötik össze sorsukat feloldhatatlanul?

Hortense elgondolkodik a levélen. Sivata-géletében oázisként ragyog fel a jövő Flahaut oldalán... De csak egy percre. Aztán elszür-ki mindén s érzi, hogy tönkretenté Flahaut jövőjét. Számkivettenen kellene élniök, ide-oda bolyongva. A keserűségek, bizonytalansá-gok, megaláztatások hideg esőjében az is el-hervadna, ami szerelmükből megmaradt. De Flahaut tovább ostromolja s hogy ne essen a válaszólos kísértésébe, Augsburgba menekül levelei elől Hortense.

A bajor király, Eugène apósa, nem ellenzi, hogy országhában tartózkodjék. A királyné szép régi palotát vásárol hát Augsburgban. Végre van otthona! Van egy hely, melyre fia azt mondhatják: „hazamegyünk!” Hortense szívvel-lelékkel az új otthon gond-jaiba veti magát, csak hogy ne kelljen Flahaut-ra gondolnia. De a sors, mely oly kegyetlenül állt közéjük hosszú esztendőikig, egyszerre Flahaut pártjára kel.

Louis király, aki különélésről hallani se akart, választ ajánl feleségének.

Hortensenak — írja — nincs más feladata, mint megerősíteni a Vatikán küldötte előtt, hogy kényszerházasságot kötöttek. Ha ez megtörtént, a pápa hajlandó megemissíteni házasságukat.

Magyarországi telepünkön készült

A vatikáni küldött érkezéséig kimondhatatlan izgalomban tölti napjait Hortense. De mikor válaszólnia kell, mélységes nyugalom száll rá. — Nem áll, hogy kényszerházasságot kötöt-tünk — mondja határozottan —, szabad akaratunkból keltünk egybe.

— Nem téved, hercegnő? — kérdi Louis kép-viselője, aki alig hisz fülének.

— Nem tévedek — feleli Hortense s meg-könnyebűlten sóhajt fel, mikor arról értesül, hogy a pápa nem bontja fel házasságát... Nem válhat el férjétől, nem lehet Flahaut felesége...

A királynét megszállhatatlan levél várja Konstanzban, ahova azért utazik, hogy fiait Augsburgba hozza. A leveleket Flahaut írta. Az utolsóban bejelenti, hogy Angliába utazik. Nincs számára hely Franciaországban, amíg az idők nem változnak.

„...De ez mit sem jelent. A mi szerelmünkön nem változtat a földrajz...” — írja.

„Igazad van” — feleli a királyné, aki most már nyugodtan írhat hosszú leveleket, melyek-ben hűségesen beszámol Flahautnak minden-ről, ami vele és körülötte történik. Szerencsére az események vad áradata meg-lassult. Alig megy eseményszámba, hogy Louis — megnyert perére hivatkozva — magához hívja idősebbik fiát. (Folyt. köv.)

PÉNZT KAPHAT! Bármilyen régi, törött, vagy használt lemezeiért, kg-ként kettő pengőt fizet a PÁRISI NAGY ARUHÁZ gramofonosztálya, Budapest. Vidékről küldje be postán közönséges papírcsomolásban. Az érte járó összeget postafordultával küldjük.

TÁRSASÁGI TUDÁR

Családi kör

Szeptembert irunk. Hivatalosan el kell búcsúznunk már a nyártól... A naptrában legfeljebb már csak arra a bizonyos „pénaszonyok nyarára” van hely. Pest ismét tele van, nyüzögnek a barnára sült emberek s már csak a fényképek mesélnek az idei nyaralásról és az eljegyzési kártyák pedig az eredményekről... Kinyíltak ellenben az iskolák kapui és lassan, de biztosan eljött az őszi nagytakarítás ideje...

Bordy Bella, az Operaház kiváló prima-ballerinája prózai szerepre készül. Darvas Józsefnek a „Szakadékok” című erős, szenvedélyektől fűtött parasztdrámájának női főszerepét fogja játszani szeptember közepén a Madách Színházban.

Előkelő esküvő zajlott le a pest megyei Tasson. Pusztaszentgyörgyi és tetéleni Darányi Gyula és felesége ényi Dömötör Eszter leányt, Erzsébetit itt vezette oltárhoz Olgay Aladár, özv. Olgay Viktorné, született Scherer Walburga Mária fia. Az esketést dr. Rávasz László református püspök végezte.

Az idei Balatoni Sporthét augusztus 30-án, vasárnap reggel kezdődött tábori misével. Siófokon. Ezután megrendezték a Tormay Géza távúzó emlékversenyt, majd úszó- és vízpólódemutatót tartottak. A vítorlások bajnoksága Füreden volt és a Sporthét keretében zajlott le a magyar-német vízszózó völyé-mérkőzés is. A sporthetet a vítorlások Hősök Emlékversenye zárta be.

A leányfalusi gyermekek a Leányfalusi Törzs strandján kitűnően sikerült Gyermekbázárt rendeztek a Vöröskereszt javára, amely alkalomból mintegy hétszáz pengőt gyűjtöttek össze.

Nyíregyházán most kötötték az első távházasságot. Balkányi Ferenc repülőőrmeister feleségül vette Pálóczy Ilonát. A város néz-ajándékul egy teljes könyhazrendezést és felszerelést ajándékozott az új párnak.

Mint az idei nyár egyik érdekességét említhetjük meg, hogy az egyik szombal-vasárnapi balatoni vikend alkalmából Balaton-földváron mindössze két autót lehetett látni, viszont ugyanabban az időben hatszázal több biciklit számolt össze a vagyonról... Úgyes és rokonszenves alkalmazkodás a mai időkhöz.

A Német Birodalmi Filmkamara meghívására 11 magyar filmszínész és filmszínész utazott Németországba. A magyar művészek két hét alatt megtekintették a német filmgyártás nevezetesebb műterméit és résztvettek a tiszteletükre rendezett díszelőadásokon, illetve fogadásokon. A meghívott magyar művészek: Szélezky Zita, Eszenyi Olga, Hidvéghy Vali, Könyves-Tóth Erzs. Lukács Margit, Szörényi Eva, Szilágyi Szabó Eszter, Hosszú Zoltán, Patoky Jenő, Szilassy László és Ungváry László.

Szabó Edith és Dorsch Miklós dr. államvasúti fogalmazó a budapesti egyetemi templomban házasságot kötöttek. — Bánsági Klára

és bessenyői Bessenyő Árpád m. kir. páncclos őrnagy jegyesek.

Nemrég zajlott le az első őszi divatbemutató a Nőruhahakésztők Országos Szövetségének rendezésében a Hungaria-szálló nagytermében. A nagyszalonok egész sora vonultatta fel őszi-téli alkotásait, amelyeket a termeket zsufozásig megtöltő közönség nagy érdeklődéssel szemlélte. Hölgyeink jólesően állapították meg, hogy a divat nagyjából a tavalyi irányzatot követi és újdonságok inkább csak a díszletekben s apró részletekben vannak.

Lauber Deszö, a többszörös magyar golfbajnok a gróf Károlyi-család meghívására Radványba utazott, hol a népszerű „Deeskó” ömeltősága vezetése mellett az ország legszébb és legérdekesebb golfpályája készült el. A pálya a kastély oldalánál kezdődik és a mesésen szép és festői vidéken a strand mellett, a tavon át az erdőn keresztül vezet ismét vissza a szállóhoz.

Medveczky Ilona és Mikszádi István esküvője a Rózsák-terén lévő templomban volt. — Káster Ili és Faragó József keleti harc-téren szolgálatot teljesítő tartalékos zászlós távházasságot kötöttek. — Szabó Irma állami tanítónő és Kirorányi István magántisztviselő Miskolcon tartották esküvőjüket.

A magyar anyák nemzeti ünnepe alkalmából Mezőtúr város díszközgyűlést tartott. A közgyűlésen a Fémeltőságú Asszony nevében tizenkét mezőtúri sokgyermekes anyának kiüntetést és 50–50 pengő pénztartalmat adtak át. Az ünnepi beszédet Spett Ernő országgyűlési képviselő mondta.

Bakó Márta és Mikecs Lajos református lelkipásztor Szamosujjakon tartották esküvőjüket. — Kuster Nelly állami tanítónőt eljegyezte Papp János, a Hungaria Villamosági Rt. tisztviselője, tartalékos tüzérhadnagy. — G. Maszár Lili és vitéz Hargittay Gábor házasságot kötöttek.

Több társaságban asszony és leány nagymennyiségű gyapufonalat vásárolt. A hölgyek „kalákában” kötnek és horgolnak honvédeknek részére meleg, téli holmit. Naponta más-más lakásban folyik a kötés és a szorgalmas női kezek munkája máris szép eredménnyel jár. Őszinte örömmel köszöntjük a hölgyeket és további sikeres kézimunkázást kívánunk nekik.

Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás, mint az Actio Catholica országos elnöke most küldötte szét értesítést a magyar püspöki kar tagjaihoz, melyben tudatja őket, hogy az Actio Catholica országos elnöksége az október 2-től 8-ig terjedő hétre hívja össze a 30-ik országos katolikus nagygyűlést Budapestre.

A velencei Biennálén résztvett a már hosszabb ideje Rómában filmző Tasnádi Fekete Mária és férje Radványi Géza, valamint Jávor Pál, aki azonban befejezve már olaszországi filmfelvételeit úthán van hazafelé. dr. Sármy Alajos

HIMEN-HIREK. Vass Ronka és Bódis Ferenc, Nagyvárad, a Teleki-utcai református nagytemplomban esküdtek örök hűséget. — Révész Verát Kucsera György vezette oltárhoz Budapesten, a Hősök templomában. — Moréca Olga, Morócza Károly aszfófi malomtulajdonos leányát, Piller Deszö gasztonyi róm. kat. tanító Nagyboldogasszony napján vezette oltárhoz. — Bendly Mária m. kir. postakiadó, Nagygenes és Horváth Ferenc m. kir. postakiadó, Ungvár, házasságot kötöttek. — Sabján Olga és Elekes Ferenc m. kir. csendőrmerester a zalakoppányi róm. kat. templomban örök hűséget esküdtek. — Gellai Margit és Dömény Lajos Endrődön házasságot kötöttek. — Farkos Mancikát Páka, eljegyezte Gergely Gyula, Szombathely. — Szeder Zsófkát eljegyezte Szabó György ref. kántorantitót, tart. zászlós, Székesfehérvár—Bicske-Csépe.

A NŐK oly sokat állanak a tükör előtt és mégsem ismerik önmagukat. Az a nő, aki tudatosan ápolja szépségét, csak Hormocith „B” krémet használ, mely ma már a legszárabb arcbróví hölgyek közt is a legnagyobb népszerűségnek örvend.

ÚJ KISMAGYAROK. — Balló Rezső százados és felesége, Gyoma, boldogan tudatják, hogy a jó Isten kegyelme harmadízben áldotta meg fiúgyermekkel, hogy eme kivételes ajándékkal teljedésbe menjen legszentebb álmuk és közelebb jussanak a földi élet céljának, nemzeti és családi eszményeiknek megvalósításához és szent hivatásuk betöltéséhez. Gyermeük a szent kereszttségben Szilárd Miklós József nevet kapta. — Koppány Gyula máv. tiszt és neje Asztalos Gizellának, Csapon, Gizella Adrién nevű kisleányuk született. Keresztzüllők: Ottóka Géza máv. tiszt és neje Asztalos Ilona és Halmos László máv. tiszt és neje Balogh Irodya. — Ifj. Vásárhelyi János közösi irodalízt és neje, Vasvár, örömmel tudatják, hogy az Eg ismét kisleánnyal ajándékozta meg, aki a szent kereszttségben Zsuzsanna Ilona nevet kapta. Keresztzüllők: Szabó József és neje, Csorna. — Kárpáti Emil és neje Horváth Magdolna, Újpest, boldogan jelentik Klára Ilona Magdolna kisleányuk születését. — Marusinszky Nándor OTI tisztviselő és neje szül. Tihanyi Hildának, Pestszentlőrinc, Gyöngyike leánykájuk mellé az Eg kis öcsikét küldött, akit Nándor Árpád névre kereszteltek. Keresztzüllők: Marusinszky Árpád hirlapbizományos és neje Dencseov Zlata, Sopron. — Huszár Elek ref. tanító és neje Koroknay Margit, Nagykörös örömmel közlik, hogy fiúgyermekük született, akit Nándor névre kereszteltek. Keresztzüllők: Koroknay Lidia Hangya tisztviselő, Nagykörös, literári Zilahy Lajos mérnök, Keskemét, Huszár Rózsa Nagykörös, Tóth Imre járásbírósi tisztviselő, tart. zászlós, Hódmezővásárhely.

KEDVES ELŐFIZETŐINK KÖZÜL Józsa Istvánné Szentesen, Bydeskulthi Károlyné (Nviregyháza) Szabolcsveresmezőn, Borbély Imréné (Budapest) Pélics-fürdőn, özv. Bött Diána (Budapest) Balatonalmádon, dr. Fáber Viktorné (Szatmárnémeti) Pécsen, Jávor Mária (Pécs) Várdozókun, Kun Lajosné (Ersekújvár) Désen, G. Nagy Sándorné (Rákostliget) Erdősokotán, Schranz Edéné (Sopron) Balatonfüreden, Tóth Erzsébet (Nagyvárad) Pestszentlőrincben, dr. Verébnyi Lászlóné (Budapest) Sopronban, j. Lányi Imréné (Szeged) Palicsfürdőn élvezik az utónyáralas örömet. Kedves előfizetőink közül Gyulai Károlyné polg. isk. igazgató özvegye Sátoraljaújhegyről, Tricskó Viktorné Székesfehérvárról, Bemeley Lajosné Nagymarosról, Gyimeskés Keszthelyről, Kesz Eszébét tisztviselőnő Homoródfürdőről, Józsa Istvánné Szentestről, j. Lányi Imréné Palicsfürdőről kerestett fel üdvözlő sorával.

IN MEMORIAM. — Tengelyfalvi Csoma Dénes ny. áll. el. isk. igazgató-tanító, életének 74. évében Cegléden elhunyt.

Háztartás

Áttört kelviráglevés. A kelvirágot szétszedjük rózsáira, 4 deka vajban megpároljuk, vízzel felöntjük, megsózzuk, beleütünk 1 egész tojást és keverés nélkül puhára főzzük. Szitán áttörjük, ismét felforraltjuk. Tálaláskor 1 deci tejfelt adunk bele.

Kirántott hal kaprimártással. A szép ponty-vagy harcsaszeleteket rendes módon panirozuk és kisütjük. A szeleteket tűzálló tálba rakjuk, apróra felvágott kaprit keverünk jó tejfelbe és ezzel öntjük le a kirántott hal-szeleteket. Fél órára sütőbe tesszük és vajjal burgonyával tálaljuk.

Rizs, paradicsomos pörkölt. Tetszés szerint rizst paradicsom levéllel párolunk. Apróra felaprított vegyes húsból pörköltet készítünk és kevés vörshorribal hígítjuk. Ha mind kész, a tortaforma karimáját ráhelyezzük lapos tálra, amelyen a húst akarjuk tálalni, majd beléteszünk egy sor paradicsomos rizst, közepére a pörköltet, újra rizst. A torta karimáját azután levesszük. A rizs tetejére bőven reszelt sajtot teszünk és forrón tálaljuk.

Zöldborsoszelet rántva. Fél liter főtt és áttört zöldborsóból, 3 deka forró vajban elkevert 3 deka lisztből, 5 tojás előre jól kikevert sárgájából, 3 deci langyos tejből, 4 tojás felvert habjából pudingot készítünk jól megszívva. Kikent, zárható formába töltjük és 1 óráig gőzöljük. A forma tetejét le- vesszük, kihűtjük. Ekkor deszkára borítjuk és két ujnyi szeletekre vágjuk fel. Tojásba és mazsolába hempergetjük és vajban vagy zsírban kisütjük.

Úrükölet. A szép úrszeleteket jól kiverjük, megszózzuk, egyik oldalára rákenjük a következő pépet: vajban finomra vágott zöldpetrezselymet és sok áttört szardellát puhára párolunk. Ezekkel kenjük vaslagra a kölet egyik oldalát és a lábashan puhára pároljuk, amikor a színük barnulni kezd, behintjük reszelt sajttal. Kevés tejfelt öntünk rá. Sütőben tálalásig sütjük.

Borjómájjal töltött burgonya. 35 deka májat kevés zsírban megpirítunk, azután kétszer ledaráljuk és szitán áttörjük. 1 kiló burgonyát meghámozzunk és megfőzünk. Ha a burgonya megfőtt, szitára rakjuk, hogy a víz teljesen lecspegjen róla. A burgonyákat hossz- szában keltévágjuk, középet kivájjuk s szitán áttörjük, hozzákeverjük sóval és lörött borsal a májhoz. A kivájt burgonyákat megtöltjük a májkeverékkel és vajjal vagy zsírral kikent tűzálló tálba tesszük. 2-3 deci tejfellet öntjük, kevés vajot adunk rá és 15 percig sütőben sütjük.

Gombás, paprikás rántotta. Gombát párolunk vörshagymás zsírban. Ha kissé átmelegedett, 3 darab karikára vágott zöldséget, 1 paradicsomot hámozva teszünk bele. Megsózzuk, borsozzuk, jól elfőzjük a levét. Ekkor szemé- lyenként 1-2 tojást számítunk, ráütjük a tojást és addig keverjük, míg a tojás meg- szilárdul. Pirospaprikával meghintve tálaljuk.

EGYSZERŰ ÉTELEK.

Krumplifánk főzelék mellé. 14 deka főtt, áttört burgonyát, 20 deka lisztet, 2 tojás sárgáját, 1 kanál tejben elkevert ½ deka élesztőt, 3 deka vajat, egy kis só gyűrődész- kán jól kidolgozzunk. Apró fánkokat szaga- tunk belőle, kelni hagyjuk, forró zsírban pirosra sütjük. Főzelék mellé feltétek tál- aljuk.

Gombás tojás paradicsommal. Fél fej vörö- shagymát kevés zsíron aransárgára pirít- unk. 30 deka gombát megfőzünk és vé-kony szeletekre felvágjuk, hozzákeverjük a hagymához és puhára pároljuk, 3 darab

ereitől és magvaitól megfőzött, karikára vágott zöldségeket és egy félkiló karikára vágott paradicsomot adunk hozzá, megsózzuk és jól lepároljuk. 4 tojást sóva elkeverünk, ráöntjük a párolt paradicsomos gombára és addig keverjük, míg a tojás rántottaszerű lesz.

Tojásfogácsa, hűspótló. 4 darab keményre főtt tojást megfőzünk, megdaráljuk, egy áztatott és kinyomott zsemlyével, kevés vajjal, sóval, borsal, apróra vágott petrezse-lyem zöldjével összedolgozzuk. Pogácsákat formálunk belőle, vajjal kikent lábasba be- rakjuk, tejfellet, kevés olvasztott vajjal le- öntjük és pár percig sütőben megpirítjuk. Hűstalan napokon főzelékhez tálaljuk.

Hűsös csusza. 15-20 deka párizsi metéltré vágunk, kevés zsíron lepirítjuk. Készítünk a szokásos módon ropogósa gyúrt csuszát, sósvízben kifőzzük, a vizet leszűrve, zsírban megforgatjuk, hozzákeverjük a lepirított párizsot és forrón, tejfellet locsolva tálaljuk. Valamilyen jóízű savanyúságot tálalunk hozzá.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötötű

MUNKÁJÁT VÉGI EL

„RAPID” SUPER kézi kötőkészülék

A XX. század szenzációját! Munkája kézimunka. Minden mintá köthető. Néhány óra alatt köthet pullover, blúz vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára 62.10 P. „RAPID” (98 tüvel) ára P 48.30, Kéjre 13. ismertetőt. Árúforgalmi Kft. Budapest, IV., Sütő-u. 2. félémelet 3. TELEFON: 188-365.

Tészta

R E C E P T E K

Budapesti torta. Hat tojás kemény habjába keverünk 6 tojás sárgáját, hozzáadunk 14 deka porcukrot, 5 deka búzalisztet és 7 deka rizslistet. Vajjal kikent tepsi- ben, lassú tűznél megsütjük. Ha kihűlt, 3 részbe vágjuk, izel megkenjük, egymásra rakjuk, cukorporral meghintjük.

Tulipángombóc. Hat zsemlyét ½ liter tejben áztatunk, ha a tejet felszívta, 3-4 deka zsír- ral vagy vajjal kanállal jól eldörzsöljük. Négy egész tojást adunk hozzá, keveset sózzuk s ha jól elkevertük, tiszta asztalkendőbe lazán köt- jük s vízben kifőzzük. Szeletekre vágva tálaljuk.

Türoslepény. 35 deka liszt, 3 deci tej, 2 tojás sárgája, 4 deka zsír, 2 deka élesztő, só kell hozzá. Az egészből finom kelt tésztát készí- tünk. Kelni hagyjuk, Töltelék: 40 deka áttört tőrő, 2 tojás sárgája, 2 deci tejfel. Megsózzuk, összekeverjük. A tojás fehérjét kemény hab- bá verjük, hozzávegyítjük a tőrőhoz, utóljára jól megmosott és apróra vagdalt kaprot adunk bele. A megkelt tésztát kisodorjuk, zsí- rozott tepsi- be tesszük, rákenjük a töltelék- et és lassú tűznél sütjük.

Finom kuglóf. 4 egész tojást 11 deka vajjal jól elkavarunk, 16 deka cukrot, 24 deka lisztet, egy fél citrom héját, 1 kávéskanál rumot, tejet, amennyit felvesz. Jól feldolgozzuk, hogy jó puha tészta legyen. Végül 10 gram borkővet, 6 gr nátrót (gyógytárban kapható) hozzá kavarrunk, kikent formába öntjük, igen lassú tűz mellett egy óráig sütjük

Almáslepény. 25 deka lisztet 15 deka vajjal eldörzsölünk, 7 deka cukorral, 4 keményre főtt tojás áttört sárgájával összegyúrunk, 3 egyenlő részre osztjuk, kinyújtjuk és két ré- tegben almapürével töltjük. A tésztát haszná- lat előtt egy nappal készítség el. Töltő- tésztákkal készíthetjük is.

Máktorta. 5 tojás sárgáját 20 deka cukorral jól elkeverünk, adunk hozzá 22 deka darált mákot, 6 deka lisztet, 6 deka tisztított és hosszúra vágott mandulát, 6 deka mazsolát, egy evőkanál mézet, 1 evőkanál zsírt és 5 to- jás fehérjének a habját. Az egészet összeke- verjük, kikent tortaformába öntjük és lassan megsütjük.

Citromfelfújt. 6 tojás sárgáját 14 deka por- cukorral habosra kavarrunk. Ezután hozzá- adunk 14 deka hámozott, darált mandulát, 1 citrom reszelt héját, 1 kifli morzsája, ame- lyet előzően egy citrom levébe beáztatunk, végül 6 tojás fehérjének kemény habját. Könnyedén összekeverjük és kikent formá- ban egy óráig gőzben főzzük. Tetszés szerinti sáttalval tálaljuk.

Befőzés

Uborkaszálata télire. Ha lehet, patentázós üvegekbe tegyük el. Az uborkát tisztítás után gyaluljuk rendes salátavékonyra, sózzuk jól meg és ½ napig hagyjuk állni. Az üveg aljára 2 ujnyi söt tegyünk és 2 ujnyit a jól ki- nyomkodott uborkából. A tetejére 2-3 ujnyi só kerüljön. Egy nap könnyedén letakarva hűvös helyre tegyük és csak másnap kössük le, de előzőleg meg tegyük rá söt egész az üveg tetejéig. Használat előtt jól áztassuk ki

Téli vegyes saláta eltevése. Szép, apró ubor- kát, apró zöldparadicsomot, apró paprikát, apró kis kukoricacsöveket, tisztított fehér- és sárgarépból késsel vágott ügyes figurákat, izlésesen üvegekbe rakjuk. Kissé sózzuk. Fe- keté borsot is teszünk közé. Gyengén ecetes vízzel összekeverjük és ráöntjük a vegyes salátára. Lekötjük és gigőzöljük.

Rumoszilva dzsem. Édes, érett, magvaváló szilvát forró vízben tésztá módjára kifőzzük. Minden 1 kiló gyümölcsre 35 deka cukrot számítunk. A cukrot 1 deci rummal feltesz- sük kis lángra. A kimagozott és meghámo- zott szilvát beledobjuk a szirupba, 15-20 percig főzzük benne. Üvegekbe töltjük. Ha kihűlt, 1 kis kanál rumot öntünk minden üvegre, légmentesen lezárjuk és 20 percig gőzöljük.

Étrend

SZEPTEMBER 11-TŐL SZEPTEMBER 10-IG

- 11. PÉNTEK.** Ebéd: zöldséglevés, szilvásgombóc. Vacsora: ráchál, uborkasaláta, kukorica.
- 12. SZOMBAT.** Ebéd: paradicsomleves, töltött kalará- bé, gyümölcs. Vacsora: lecsó virsival, dinnye.
- 13. VASÁRNAP.** Ebéd: tejfőlés zöldpetrezselyem- es, csirkepörkölt galuskával, túróésleves. Vacsora: füstölt nyelv, liptói, zöldséppaprika, gyümölcs.
- 14. HÉTFŐ.** Ebéd: cellerleves, töltött felszelet, tökfőzelék, kukorica. Vacsora: gombás rizs, ko- vászós uborka, vegyes kompót.
- 15. KEDDŐ.** Ebéd: bableves olasz módra, sajtos ma- karóni. Vacsora: töltött paradicsom, párolt bur- gonyakrém, vegyes gyümölcs.
- 16. SZERDA.** Ebéd: zöldborsólevés, parajfőzelék, buudáskenyér, daromarsza. Vacsora: pirított máj, burgonyapüré, uborkasaláta, gyümölcs.
- 17. CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: töltött káposzta, szilvá- lepény. Vacsora: paprikás tojásos rántotta, sajt, retek.
- 18. PÉNTEK.** Ebéd: gombaleves, lekváros derelye. Vacsora: kirántott borjúvelő, burgonyasaláta, gyü- mölcs.
- 19. SZOMBAT.** Ebéd: paradicsomleves, rakott kel, kelt kifli ízzel tálva. Vacsora: virslii tormával, dinnye.
- 20. VASÁRNAP.** Ebéd: tyúklevés, főtt hús, vaj- sárgonya körítés, paradicsomrántás, túróésleves. Vacsora: hideg vágdalt hús, paradicsom- és paprikasalátával, sajt, retek, vegyes gyümölcs.

A rózsafaják mutatkozó áhernyó a rózsabevédőaráz (Hylotona rosae) álcja. Ez a kártevő a levelek meghámozásán kívül még oly módon is pusztít, hogy a fiatal hajtásba a varrogép éléséhez hasonló sebeket vág, ezekbe rakja petéit. A fertőzött hajtás elgömbölyödik és a seb helyén megfeketedik. Legelőbb védekezést mól az, ha a beteg hajtást idejében lefogjuk és tű-be dobjuk. Ha már kikelték a peték, reggelenként szedjük össze a leveleken tanuló áhernyókat. Erősebb fertőzés esetén pedig permetezzük meg a rózsafajk leveleit fél százalékos arzén oldattal. A rózsaszírharmatja ellen napos időben végeztet kénporozással lehet védekezni. Rozslabetegettség ellen kéthetenként megismételt bordóllé 1 százalékos oldattal védekezünk.

Ha a hagyma beérett, a felszédést elővégeztetjük. A kiszedett hagymát füzerekre fonjuk és padlásra akasztjuk. Helyét felassuk, elgeregelyezzük, ágyakat készítnünk és ezekbe labodát vehetünk.

Dr. F. L.-né, Pestszentkereszt. A páma tudományos neve: Phoenix canariensis. A leveleket pajzstetvek támadták meg, szívbükkkel sárga foltokat okoznak a növények levelein. Gyengén szappanos oldattal védekezhetünk ellene, gondosan megiszogatjuk a tetvektől ellepelt leveleket, alul-felül jól megmossuk, nem maradtak-e tetvek a kevésbé hozzáférhető helyeken, — mert ha itt-ott rajtafészkelik a tetveket a leveleken, — akkor nemcsak újra elszaporodik. Utána tiszta vízzel lepermetezzük az egész növényt, hogy a szappanos oldatot lemoszuk. Két hét múlva megismételjük az eljárást.

A Phoenix pátmát kellő edzés, napfényhez szoktatás után, nyár folyamára szabadban, teljes napon is tarthatjuk. A nagyon begyökerezedett példányokat ajánlatos április hó végén jó táperőben lehozni nehéző földbe átültetni. A földkeverék lehet: 2 rész agyagos melegítő föld vagy zagyavajd, 1 rész jó érett marhatrágya, fél rész humus és szaruforgács. Ez utóbbival csak meghintjük a földkeveréket. A cserép aljára tegyünk egy ujnyi réteg homokot, hogy a felesleges öntözövek jól átérse. Csak abban az esetben szabad a túlhoszúra nőtt gyökereket jó éles késsel visszavágni, ha módunkban van az átültetett növényeket néhány hétre, — míg a gyökerek megindulnak, — zárt, melegpalra állítani, ellenkező esetben elégedjünk meg azzal, hogy a növényt úgy, amint van, egyszerűen nagyobb edénybe ültetjük. Az átültést akkor végezzük helyesen, ha olyan mélyre ültetjük a növényt, hogy a gyökerek egészen a földbe kerüljenek, a növény törzsrésznél szabadon, a föld felszínre jöjjék kell állani. A nagyon begyökerezedett példányok meghátálják, ha kéthetenként egyszer erősen hígított trágyalével öntözünk őket. A trágyaleveles előtt és után vízzel jól megmossuk a növényeket. Száraz földaldból növényeket nem szabad trágyalevelezni.

A szabadban, napot tartott pálmák sokkal szebb leveleket fejlesztenek, különösen ha a fenti jó, nehéző földbe ültetjük és hűvösebb házában könnyen teletelhetők.

A melegházban telet Phoenix páma botanikus neve: P. Roebelenii. Ez utóbbi közepnehéző földet szeret: hanga, lomb, melegagyaggya földet, kevés agyagot és megfelelő mennyiségű homokot.

A Phoenix páma szereti a gyakori permetezést, meleg időjárás esetén naponta kétszer is permetezzük meg állott vízzel.

A központi fűtéssel berendezett lakásokban nagyon sokat szenvednek a levegő csekély páratartalma miatt a pálmák. A Phoenix-páma legjobban telet 8–12 C hőmérsékletű világos, könnyen szellőztethető helyiségben, pl. előszobában, tiltakban stb. A túlmelegítés teletetett Phoenix levelei megnyúlnak, erőtlenebb lesznek, később sajt terheléstől lehajlanak.

Az öntözést úgy végezzük, hogy az edény öntözéséről, — ha szükséges akár többször is, — teletöltsük, hogy a víz a növény földaldból egészen átvesztisse, az nem baj, ha a víz az edény alján kicssepeg. Egy kézen tartott szivacsos felületű a földbe a csöpögő vizet, így nem folyhat a padlóra.

A növény leveleire rakódott porréteget hetenként egyszer lemoszuk, egyszerűen fürdővízbe helyezzük a növényeket és a levelekről lepermetezzük a port.

A datolya magjából kelt páma latin neve P. dactylifera. Ezt ritkább leveletete miatt kerésköteken nem nevelik.

B. K.-né, Isaszeg. A nyári száraz hónapok alatt szárke, penészszintű tetvek szoktak felépíteni a káposztaféléken, amelyek eltelek az

egész növényzeten. Száraz fahavával szórjuk be a kora reggeli órákban, mikor még harmatosak a levelek, a tetves részeket. Tömegek előfordulás esetében másfél százalékos quassiaforgács fűzetelt permetezzünk, az oldatba hektoliterenként 150 gr. káli, vagy más szappant keverünk. A quassia fűzetelt megpermetezzük káposztaféléket fogyasztás előtt gondosan meg kell mosni. A káposztatelepke és bagolyféle hernyó ellen szintén quassiafűzetelt permetezéssel védekezhetünk, azonban teljes eredményt csak úgy érünk el, ha naponta többször átviszogatjuk a leveleket.

A párhagymát (pór) leveles-zöldségnek termesztik. Palántanevelést március utolsó felét kezdjük és csak június végén a felszabaduló laboda, borsó stb. ágyába ültetjük ki. Sor- és távolsága 10–15 cm. Mélyre kell ültetni, hogy szára hámos, zsenge legyen. Öntözést és kapálást igényel. A szeptemberben kezdődő hűvösebb időjárás alatt indul erőteljesebb fejlődésnek, októbertől kezdve szedhető. Fagyálló, ezért nem szükséges fel-szedni, egész télen át helyéről is fogyasztható.

Szerkesztői üzenetek

A MAGYAR NŐK LAPJA CSALÁDI ALBUMA. Ertesítjük kedves Előfizetőinket, hogy a közel jövőben megindítjuk új képes rovatunkat **CSALÁDI ALBUM** címen. Ez a rovatunk a boríték belső oldalán lesz és képeken fogja bemutatni mindazt az örömdetést eseményt, ami előfizetőink család életében következett meg. Felkérjük tehát kedves Előfizetőinket, hogy a rovat minél színesebb és változatosabb tétele érdekében küldjenek be fényképfelvételeket az eljegyzésekről, a házasságkötésekről, távhasználatokról, születésekről, ezüst- és aranyalkodalmakról stb., amelyeket mi aztán kisebb méretben **CSALÁDI ROVATUNK**-ban megjelentetünk. Egyetlen követelmény, hogy a fényképfelvétel olyan legyen, amely a nyomásához szükséges kifogástalan kislé készítésére alkalmas. A beküldött fényképre a pontos név és cím elváratlanban kérjük ráírni. Reméljük, hogy kedves Előfizetőink szívesen fogadják legújabb figyelemünket és segítségünkre lesznek, hogy lapunk **Családi Albuma** minél színesebb és változatosabb legyen.

Tüppengő. Nem lehet rosszénven venni a lányos mamáktól, ha a kéznél lévő, házasságkötés előtt fiatalallemberrel kapcsolatban távolabbi édes tervekhez szólnak. Feltehetőleg, hogy a leánykával se beszélnék róla, — legalább egyelőre — nehogy idő előtti dugába dőljön ez a titkos kombinációjuk, életük nehéz feladata. Diplomatiákus talentalumand rendezik a fiatalok együttlétét, ha azt látják, hogy a férfi tartózkodó, minden szíveségre lelkesen és fáradságot nem ismerve készek érdeklődni. Evégek csodálatos türelemmel, ellenállhatatlan kedvességgel, sőt anyagi áldozattal is egyengetik az összemegedést. Könnyű a helyzete annak a mamának, akinek az a sze-

repe, hogy gyönyörködje a fiatalok szerelmében és nincsenek gondjai, vajjon nem marad-e el a vallomás. Mert a leányok jövője bizonyítani kell és addig nem nyugodt egy anya se, míg leánya sorsát egy jóvalóval, rendes férfi kezébe le nem tette. A férfinak, aki lányos hához kap meghívást, ezzel az anyai szándékkal tisztában kell lenni, mert nem volnának anyák, ha nem ilyenek volnának. Ha a szerelmem nem jelentkezik, legkorrektebb, ha nem fogad el lekötelező szívességeket a mamától, amit nem tud hasonlóval viszonzni. A gyakori látogatásokat is le kell építeni, ne fűtse a reménykedést, ne szolgálatosan alkalmat félreterjeszkre. A dolgok máris tovább fejlődtek, mint kívánatos mindkettőtök számára, mert a leány tüzet fogott. Ezt a tüzet nem szabad táplálnia, ha nincs szándékában feleslegül venni. Találjon valamilyen kibívót, mert ha nem — magára vessem, amikor bizonyos következményei jelentkeznek, amit magatartásából következtetni lehet. Tűt könyvelmes és nagy felelősséggel volna a barátságot és szeretetet elfogadni s jól is érezni magát ebben a légkörben, de nem gondolni a leány fatalságával, akit akkor is feltartó és lefogal, ha nem szerelmes s csak mint ismerős, barát jár hozzájuk. A látszat elő vetíti érdekeltet és kíváncsiakat elé. Onnek nem kell bővebben fejtegetni, hogy mi a teendője. Magától értődik, hogy nem hanyagolja be a szemet és elkerleztet a passzív cselekvés ideje. Sürülődások lesznek, de ezen áll kell eszni.

T. S. Csak a kezünk között lévő verseitől mondhatunk véleményt. Arra a kérdésre, hogy ir-e Ön jövőben olyan értékes verset, amelynek reményében érdemes váltalni a jelentégi sikertelenséget: a kívánt „igennel”

VITACIT
rögtön segít!

Mitesszerez, tágporús, pattanásra hajlamos arcnak áldás a VITACIT arcpakolás, készlet P. 6.72.

Száraz, érzékeny, húzódo, idősebb rancosodó arcnak áldás a VITACIT bortápláló-krém, tégely P. 6.65.

Szaküzletekben is kapható. Postán «Arcpálási Tanácsadó»-val küldi: **LORÁND KOZMETIKA, Mussolini-tér 3. A név garancia!**

A térvényre pályázni az arcban benne van!

OLAJFESTMÉNYEKET

JÓL VEHET

HOFFMANN FERENCNÉL

Budapest, IV. ker., Károly-körút 28.
(Központi városháza)

vagy „nemmel” nem irányíthatjuk. Vannak esetek, amikor valaki ötvenedik életéve után lepte meg a világot szenzációs művel. Tehát az alkotási tehetség megnyílvánulása nincs korhoz kötve. A verseken gyöngéd hatások érezhetők. Kezd érezni. Tágítsa érdeklődési körét. Lássa meg az eredeti témákat és érje el, hogy egyéni hangulata legyen. És ezt egyéni hangon fejezze ki.

A társaságban közismert és népszerű külföldi szépasszony most hagyta el fővárosunkat. Ugy hallottuk, hogy csomagjának nem éppen jelentéktelen részében a nagyszerű Hormocith készítmények foglaltak helyet.

G. Ha nem jelezte volna fáradtságát, akkor is éreztet volna, mert ezek a versek nedveket öle. Ez az oka, hogy érzései, átélései kifejezésével nem vagyok meglepedve. Minden szava halvány; gondolatait nem töltik meg tartalommal és erővel. Az írhets pillanatai nem érik rajta. Valami zavarja. Küzdje le ezt a furcsa nyugtalanságot s akkor majd meglátjuk, hogy a költő lelke milyen pompában tud megmutakozni.

Betegek

többnyire székrekedésben is szoktak szenvedni. Vigyázzunk ilyenkor a rendszeres emésztésre. Betegségben sokaságos a **DARMOL**

Irény. Nagyon kedves levelével örömet szerzett nekem. A meleg visszhang az írói munka legméltóbb értéke. Ezt köszönöm Önnek és Önön keresztül kedves sógoronőjének is, aki addig-addig nézegetett, olvasgatott a Magyar Nők Lapjában, amíg azon vette észre magát, hogy barátja lett és barátot talált benne. A kiadónivaltalban a lapot rendelkezése szerint megindították. Örülök, hogy elsőként érkezett be a Családi Album részére küldött fényképek. Sok ezer ilyen szép fiatal pár fényképét szeretném ebben az Albumban megörökíteni. Ez volna az én legszebb emlékem.

A siker titka

EGYÉNI SZÉPSÉGÁPOLÁS

FÖLDESNÉ „JUNÓ”

kozmetikai intézetében

IV. KÁROLY KIRÁLY-ÚT 24. SZÁM.

Vitaminos szépfűszerek. Végleges szőrtelenítés. Ditalan tanácsadás, levél útján is.

Kedves olvasótársrúnm, a most szünetben hiánya nagy gondot okoz, mert három apró gyermekem van, akiket napjában többször kell megmosdatni, de nincs művel, mert lehetetlen, hogy a mosáshoz használt lugos szap-

pánnal mossam gyenge testüket. Igen hálás volnék, ha kedves olvasótársrúnm közül valaki szives volna közölni a házilag előállítható, mosakodásra alkalmas szappan-receptjét. Azt hiszem, rajtam kívül még sokan vennék örömmel és köszönettel. Szíves üdvözléssel „Doktorné”. Erre a jelígre kérem szives küldeményüket. (Fenti kérést szívesen közöljük, mert nem rendelkezünk a kért recepttel. Szerk.)

Egy családost asszony. Mindig mélyen megrendít, ha ilyen kétségbeesett panasszal fordulnak hozzám hasonló olvasóim. Minden nap hoz a posta hasonló könnyes leveleket, mert a szívüket marcangoló fájdalom összermorzsolja az ési és elakarja a menekvés útját a szenvedéstől elalált asszonyok szeme előtt. Az összeomlott családi életet nehéz újra építeni. A szerelmek már nincs elég ereje a mélyebb, emberibb megértésre, a szeretet végtelen türelmére, gyöngédségére, önmegtadadásra és önfeláldozásra, hogy a szenvedély viharából kimentse a másikat és saját magát is. Új állapot kell lerakni, ami nehéz feladat elé állítja a feleséget, de ha sikerül, az élet viszontagságával szemben időtállóbbnak bizonyul. Talán nincs egyetlen asszony sem, akinek az ne kellene mennie a megpróbáltatások hídján, a sírás fájdalmán s csak aztán tanul meg nevetni. A szomorúság hívja életre az asszonyi szívben a szélsőséget és az elnézést, az emberi gyarlóság megértését és megbocsátását. Megkönyvit ennek az örök asszonyi feladatnak a vállalását az, hogy a fellobbant szenvedély a vállalatát az, hogy a fellobbant szenvedély a tud és nem is akar elszakadni a feleségtől és gyermekétől. Garancia látok ebben a boldogság megmentésére, ha Ön leküzdi fájdalmát és türelmesen vár, hogy férje magától jöjjön rá, hogy a kettős életet nem folytathatja. Akármennyire nehezebb esik, játssza meg a boldogasszony szerepét. Ne kérdezősködjön a férjéről, titkolja el féltékenységét. A várakozási idő alatt talájon örömtől a gyermekében, aki olyan kapos az anya és apa között, amelyet nem lehet könnyen széttróni. A gyermek ragaszkodása és az Ön nagylelkű magatartása nem hagyja nyugton az ő lelkiismeretét és előbb, mint Ön gondolja, végül szakítja az igények azért is, mert nincs olyan szenvedély, amely egy életet át tartana. Ön határidőt adott neki, hogy válasszon. Ezalatt a várakozási idő alatt sokat várok Öntől, az Ön asszonyi, anyai és feleségi magatartásától. Elvárom, hogy erős legyen és egyetlen egyszer se tegyen szemrehányást, ne szítsa az ellentéteket. A passzív magatartással, jószág, türellemmel és megbocsátással le lehet szelni a kikapós férjét. És aki ilyen intelligens, mint Ön, az nem szabad, hogy ennyire vérszen komolyan vegye ezt a futó szenvedélyt. De tegyük még fel azt is, hogy az Ön nemes magatartása egy év alatt se változtatja meg s ha nagyon büszke és önzeteres, akkor, a legvégső esetben, az elváláshoz folyamodhat. Hinni merem mindhárom érdekében, hogy a viharzó szenvedély közben lezajlik és a természet törvénye szerint is nyugalmat váltja fel a háborgó állapotot.

Lapunk olvasói lankadatlan érdeklődéssel foglalkoznak a „Vádirat a felületes férjek ellen” közzételt válaszokkal és magával a témával. A következő két hozzászólásnak közérdekből is szívesen adunk helyet.

IGEN TISZTELT FŐSZERKESZTŐ ÚR! Hánapok óta érdeklődéssel olvasom b. lapjában a „Vádirat a felületes férjek ellen” című

8 órai alvás

8 órai pihenést jelent

de fogainak könnyen jelenthet 8 órai vesztélyt is. ha lefekvés előtt nem tisztítja meg fogait az ételmaradványoktól. A fogak között maradó ételmaradványok erjedni kezdenek, tejsav képződik és így idővel bekövetkezik az annyira félt foggyúvásos. Ezért tehát utolsó esti fogkezdésnek a Chlorodont használatát legyen.

Chlorodont fogpaszta

elmejuttatás visszhangját. Engedje meg, hogy a kérdéshez én is hozzájárjak. Nem szándékom ugyan sem a lezúrt férfinem védelmére kelni, sem a hivatalokban robotoló dolgozó nő munkatársaim becsületét helyreállítani, ezt megtették az érdekeltek. Csupán a házasságban előforduló hasonló problémák okára szeretnék némiképpen rávilágítani. Az eddigi hozzászólók többnyire külsőségeken vitakoztak. A házastársak egymásban való bizalmának megrendülése elsősorban abban a korszelemben keresendő, amely a házasság törvényes felbontását lehetővé tette. Közvetkezésképpen sokan csak ideiglenesen tekintik házasságuk tartamát. Ha minden házasulandó a leendő házasságát abban a tudatban kötne meg, hogy annak felbontására a törvény egyáltalában nem ad módot, jobban meggondolná és alaposabban igyekezne kiismerni jövődöntéltje természetét. Magam részéről a házasságot Szentségnek és felbonthatatlannak hirdetem. Ez esetben sokkal inkább kifejezésre jut az összetartozás, egymásrautalás és érdekközösségen alapuló belső harmónia. Ennek alapja a szeretet és egymás kölcsönös megbecsülése. Ennek a kölcsönös megbecsülésnek hiányát olvastam ki a vádiratból és egy-két hozzászólásból. Ha

Most legyen el

TOJÁST

120 darabot egy évig frissen tarti egy csomag

SAZAVATOL

tojáskonzerváló! Magyar gyártmány! Kapható: drogériákban, fűszerüzletekben.

VÁSZON FEHÉRNEMŰ KELENGYE

Mössner IV. VÁCI-UTCA 1.SZ.

pedig létársunknak nem adjuk meg az öt megillető tisztelést, ezzel önmagunkat becsljük le elsősorban. Ugyanígy hibának tartom az élettárs hibáinak a nyilvánosság előtt való kipetengerezését. Megjelölő közeledés és tapintat ilyen esetben sokkal eredményesebb lenne. Meggyőződésem, hogy aki házastársáról rosszat tételez fel, önmagáról ítél. A féltékeny ember beteg, de a háttérre gyakran saját gyengeségünk és belső értékeink hiányának jelesmérése, amely a versenytársal szemben feltétlenül saját vereségünkre vezet. Ilyen esetben sem szabad a féltékenységet elhatalmasodni hagyni, hanem belső értékeinket emelni és tapintatosan kimutatni. Háborúban áll a nemzet, szükség van minden erő összefogására. A társadalom báncsója a család. Az öntudatos családból fakad a jövő erőteljes generációja, ebből alakul ki az egészséges, ferde előítéletektől mentes magyar társadalom. Ez választja ki magából a komolyan felkészült vezető és közöngenerációt, teszi lehetővé, hogy mindenki a megfélemlítő, öt megillető helyen a legjobban állhassa meg a helyét. Amíg azonban a magyar család változását társadalmi megmozdulással törvényesen és intézményesen meg nem oldjuk, nem vagyunk rá méltók, hogy az új Európában szavunkat hallassuk. Maradtam hazaftas tisztelettel: v. Hegyeshalmy Dénes.

*

Kedves Főszerkesztő Uram! Végigolvastam az asszonyok világitó a felületes férjéről. Minhogy rölkun van szó, legyen szabad nekünk is hozzászóljunk a világhoz. Engedjék meg, hogy én is véleményt mondjak. Megkísérlem fejtárgyára az eddig elhangzott véleményeket: A „dolgozó kisleány” léved, mert a legtöbb esetben igenis a főnökkel eredményes flört után szabják meg a dolgozó kisleányok fizetését és „nem a végzett munka értéke” után. A példa aztán természetesen ragad és átragad a kollégára is, akinek vélelülön felesége is van. Egészen bizonyos, hogy ez a feleség „nem mindennap emlegeti a szabót, cipészt, ía, stb. számlákat”, csak amikor az szükséges, de ez — sajnos — mindig kellemetlen. A jól változó dolgozó lány nem is olyan kivétel, hanem sajnálatos többlet. Kivételről csak úgy beszélhetünk, hogy kevés, aki nem ilyen. Az meg éppen elképzelhetetlen, hogy egy lánynak „nincs ideje flörtre, de arra se, hogy férjhezmenjen”. A „Patikusné” receptjét és „Válasz Kalmár Irénnek” véleményekhez bátorodom megjegyezni, hogy kár valakit ijesztgetni, kár valakinek a kedvét elvenni, amikor helyes úton halad. Mert jegyezzék meg drága, tapasztalt, férjes hölgyeim, hogy az a nő, aki Kalmár Irén, vagy a „Kis Patikusné” receptje szerint rendezi be az életét: eléri célját, a

ÁGYTOLL olesón!

Tarkatolt 70 fillér, jobb 1.60, szürke, vegyes, fosztottas 2.20, jobb 2.80, mégjobb 3.20, finom szürke 3.00. Fehéres, fosztott libatolt 5.—, jobb fehér 6.—, még jobb 7.—, kimondott jóménységű 8.—, pehelyest 9.50 P-től szállít 5 kilós papírszak csomagolásban, bérmentve, utánvétel. Tisztviselőknék 3% kedvezmény.

VARGA ANTAL ÁGYTOLL-VÁLLALATA
KISKUNFÉLEGYHÁZA, Szent János-tér 6. sz.

Egyedül biztos hatású a

„DÉVA” szőrtelenítő krém

Kapható: „DÉVA” Surd, Somogy megye.

boldog házasságot! Mert elismerem, hogy mi férjek önzöek, kényelmesekek, morgók, kiállhatatlanok vagyunk. Ha alkalmunk van rá és tehetjük udvarolunk is, de „az ilyen feleségekről soha nem mondtunk le és hozzá mindig visszatérünk!” Nem lehetünk róla, ilyenek vagyunk teremve. Ez a lényegünk és ezt meg kell érteni, mert aki ezt nem tudja megérteni és nem tud ezzel megalkudni, az boldogtalan lesz. Aki a férfiakban látja a hibát és őket okolja, mint a „dolgozó nő”, vagy az „Egy asszony”, ezzel éppen úgy vagyunk, mint azzal, hogy minden férfinak az orra elől van. Még egy nőnek sem jutott eszébe olyan férfit keresni, aki a fejetején viseli az orrát. Miért róják fel azt nekünk, hogy szeretünk udvarolni? Tudni kell, hogy ilyenek vagyunk

és vagy elfogadnak ezzel a hibával vagy nem. Eppen így vagyunk mi is Önökkel, hölgyeim, mégse lázadunk, hanem megpróbáljuk Önöket hibáikkal, kedvességeikkel egyetemben elfogadni és sok mindent szó nélkül hagyni azért, hogy Önök „megelégedett, boldog asszonyok” lehessenek. Ezért ne keressük egymásban a hibát, hanem legyünk tisztában egymással és próbáljuk a felfedezett hibákat megfőrt szeretettel tompítani. Kiirtani nem lehet, mert azokkal jöttünk a világra. A legtöbb, amit tehetünk: a megértés és megbocsátás. Ez mindig meghozza a maga gyümölcsét.

Figyelemre méltó az egyik aláírás nélkül megjelent vélemény, mely a kikapós asszonyt — hozzáfűzöm, hogy ugyanez áll a férjre is, teszi felelősnek és bizony, hogy hiánya törvénykezésünknek, hogy ezen a téren szabad a garázdálkodás. Minden büntetés fenyegetése nélkül szabad feldülni egy család békéjét, elvenni gyermekek apját vagy anyját és ezért a bűnört nem jár büntetés, holott, ha valaki elmulasztja, hogy csirkét, azért becsmárjuk. „Egy több irodában dolgozott magántisztviselő.”

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban küldendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagbék betűkkel szedett első szó díja 30 fillér, jelígis hirdetésre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön szó díjalandó át. A hirdetés díja előre küldendő.

Szónyegeit szakszerűen javítja Szónyegszövő Mhely. Torontáli szónyegek raktáron, rendelések méret és minta után, IV., Dalmady Győző-utca 7. Főposta közelében.

Zongorák, pianinók, világmárkásak, legolcsóbban, részleteire is. Fenyőné zongoraterében: Erzsébet-körút 26. Bérzongorák olesón. Telefon: 222-462.

Budapestre érkező úri személynek szép, kényelmes lakásban 2 pengőltől megszállás. Főjegyzőné, Orcey-út 40. I. emelet 10.

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért, sűrűsen vennék. Telefon: 225-689. Zongoraterem.

Legmodernebb szabás-varrás, fehérneműszabászat. Mestervizsga. „ELIT”-szalón, Erzsébet-körút 46.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyitok: Dornóiné, IV., Ferenciek-tere 7. II. emelet 5. Telefon: 386-089.

Vidékieknek tisztá, szép szobák méltányosan: Hajdu Márta, Erzsébet-körút 27. I. emelet 3. Tel.: 420-431.

Bundák legolcsóbban, alakítások jutányosan Kókay Endre szűcsmesternél, Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784.

Kézpénzért vennék zongorát, pianinót, Erzsébet-körút huszonhat, Fenyőné. Telefon: 222-462.

Elázogostott ékszerreit, ezüstjeit költségmentesen kiváltom és legmagasabb áron megveszem. Brilljánst, aranyt, fogaranyt, ezüstöt legmagasabb áron veszek. Baross ékszerház, Grósz, Baross-utca 83. Telefonáljon 140-969.

Figyelmebe ajánljuk Rákóczi-út ötven Zongoratermet, Rengeteg zongora, pianinó vásárolható legeskelebb részleteire is. Olesó tanulószorgora.

Balatonzamáróban kiadó, esetleg eladó emeletes, kertés villában 3 szoba, konyha, élekkamra, 2 zárt-verandás, balkónos lakás. Az emeleti részen két szoba, balkon, zárt veranda, különválasztható. Vízhez közel. Bővebb felvilágosítást ad: Bogárdy Antalné, Budapest, X., Simor-utca 13. I. 75., vagy telefonon: 42-66-12.

Budapestre érkezőknek úri otthon nyújt méltányosan, nyug. MÁV főúton: nejnél: Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke kávéház. Telefon: 225-555.

Mimóza világhírű grafológusnő analízis írásból és fényképről. Állandó címe: Pécs, Szent Vince-utca 50. Válaszshelyeg küldendő.

Fajkutatást vennék. Dobermann, farkaskutyát, vagy dosgot. Cim: Postamester, Gara, Bácsbodrog m.

Grafológusnő saját, vagy ismerős írását. Részletes analízis fényképről is 5 P. Molnár István, Budapest, József-u. 45. I. 2. Érdeklődőknek órát adok.

Szemlék, hajszálak, szépséghibák garantált véleges eltávolítása Kovács kozmetikában, VI., Teréz-körút 1-c. E hirdetés felmutatójának engedély.

20-25 évig keresek szolid, szorgalmas leányt, aki vidéki idősöbök polgári házáspárnál szerény háziartásuk minden teendőjét elvégzi és a főzést is vállalja, amiben segít. Csak jóindulattal jelentkezőt kérem, aki megbízású a rendes otthon és családias bánásmódot. Kezdő fizetése 25 pengő. Levelet: „Idős házaspár” jellegre kiadóba kérék.

Párizsban Drecoll-cégnél éveig vezetőállásban volt szabás, jutányosan vállalja először női kabátok, kosztümök készítését. Höflinger, Budapest, IV., Kecskemeti-u. 4.

Idős hölgynek vagy urnak havi százbüszért otthon ad tisztviselőcsalád, Rákospalota, Toldi-szór 12.

Szobafestést, lakástakarítást, parketták, ablakok tisztítását vállalom. Vizi Miklós. Telefon: 130-671.

Szalón, angol-francia varrónő kifogástalanul sikerült ruhák varrására ajánlkozok házhoz jutányosan. Starkné, Attila-u. 23. I. 10.

Komornai minőségben ajánlkozok földbírtokos családhoz magányos úrihölgy. „Vidékre is elmenne” jellegre kérék leveleket a kiadóba.

Öskeresztény, középkorú, csinos, gyermektelen elvált, ötévesre tehermentes ingatlannal férjhezmenne. Fényképes levélválaszt „Gyermek előnyben” jellegre kiadóba kérék.

Műstopplást égett, szakadt, molyos ruhákon legbeszese Gaby műtőmódozó készíti. Vidékre is. Budapest, Népszínház-u. 45.

Pedagógiai módszerrel a négy elemi osztályt, zongorát, franciát, németet tanított. Tanító, Mohács, Kosuth Lajos-u. 38.

Máv. nyugdíjas özvegy úriasszony évi lakást keres azonnalra Rákospalotán, Gödöllőn. Cim: Rákospalota, Eperjes-u. 32.

Özvegy úrián elmenne vidékre úriésaládohoz vagy magányoshoz házevetőnőnek. Nvudíjjam van. Leveleket „Gondos háziasszony” jellegre kiadóba kérék.

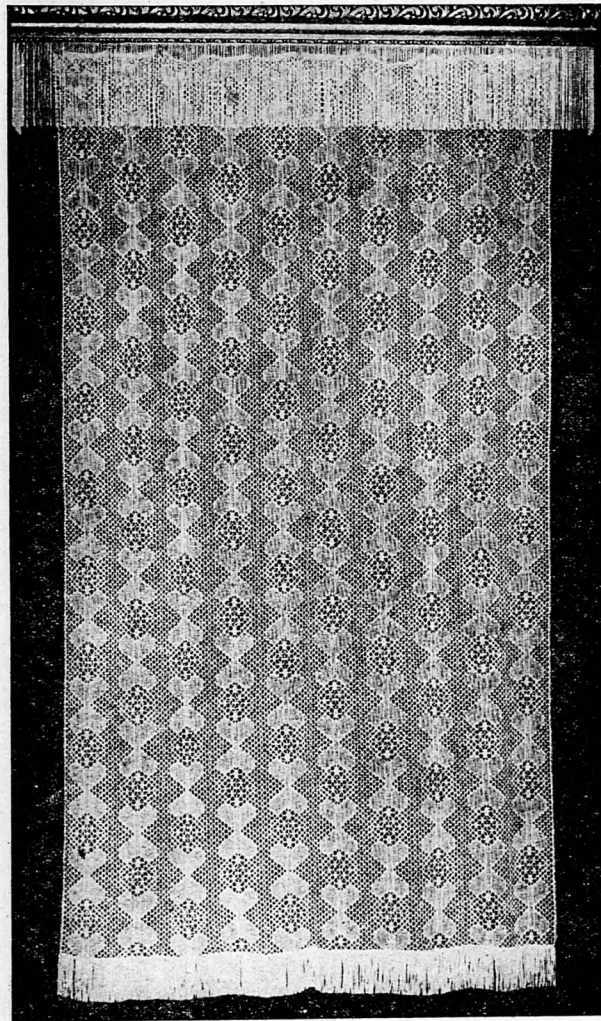
Perzsaszőnyegválasztás házról is. Kopott perzsákat alkalmi áron újítá szövik. Steiner Józsefné, XI., Barázdá-u. 4. I. 1. Telefon: 26-65-75.

Felolós szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kiséletek, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. Hirdetési-díj mm-onoroként 65 fillér. A hirdetés elhelyezését semmiféle külön kikötést nem fogadunk el. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungaria Hirlapnyomda R.-T., Budapest, V. kerület, Vilmos császár-út 34. szám. — 8222-42. Felolós: vitéz Bánó László legyártó.

A Magyar Nők Lapja 1942. szeptember havi kézimunkamelléklete

(Állandó havi melléklet)

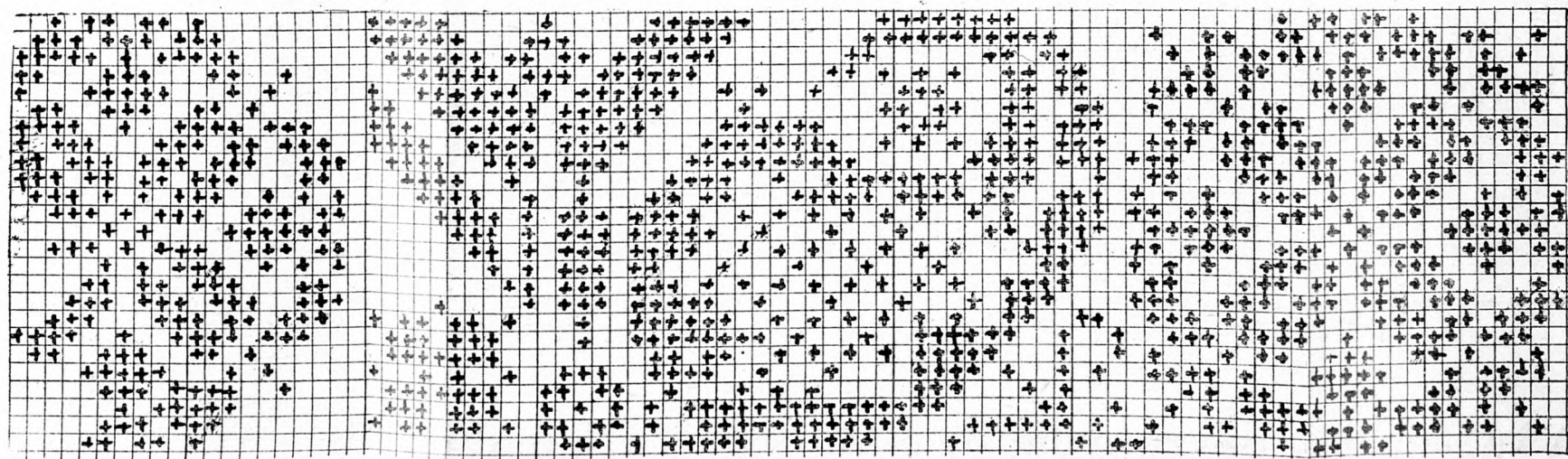

Divatos klöpli-függöny, műselyem perléből

Keresztöltéses minta, terítők díszítésére. Kidolgozásához szintartó hímzőfonál, 1 kis matring 40 fillér. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest IV. Régi posta-u. 12, Szeged, Kárász-utca 3. szám. Rendelésnél a vásárlási könyv beküldését kérjük.

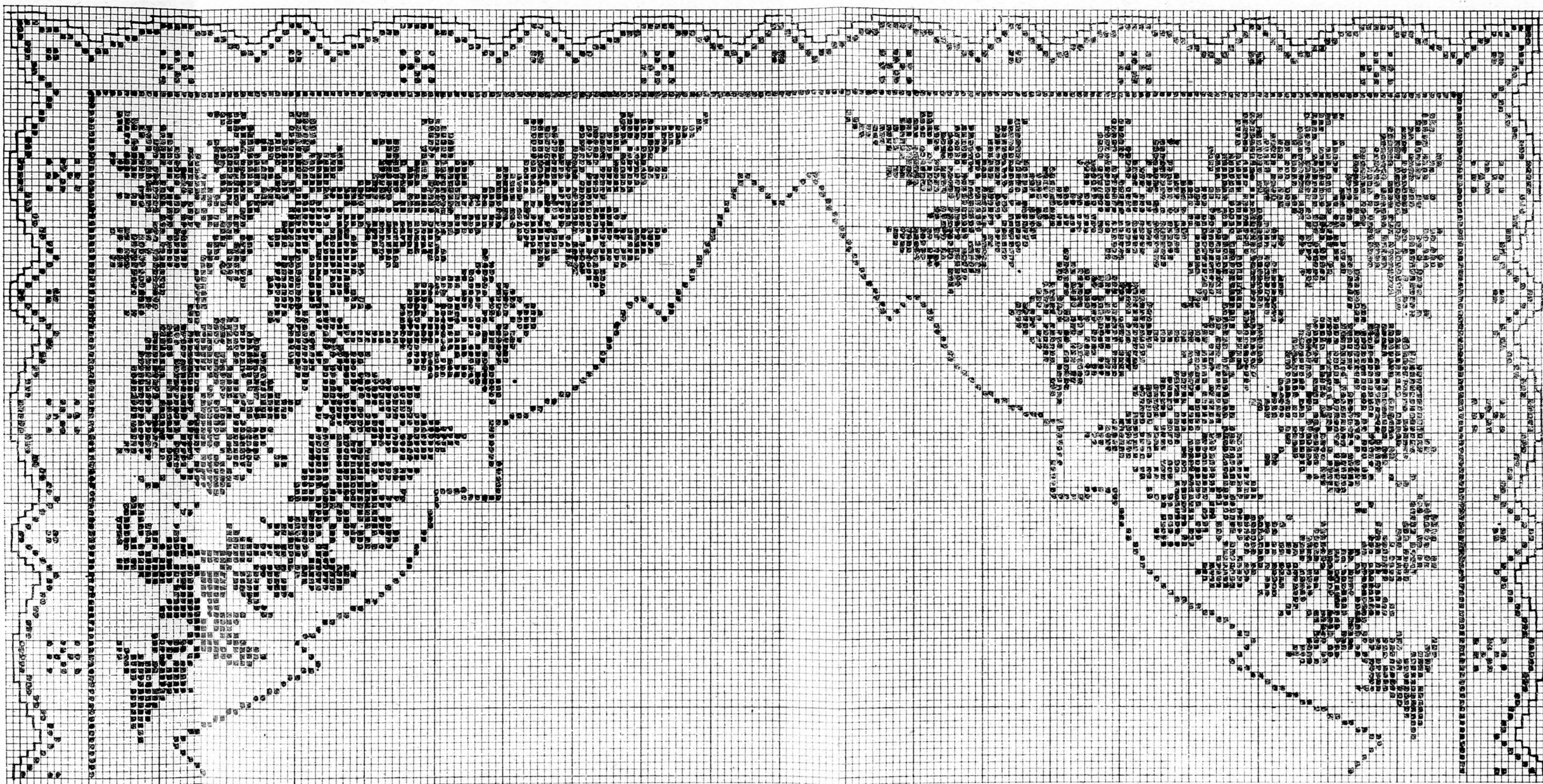

Falikép. Keresztöltéssel készítjük penelop-anyagra, színes gyapjú fonállal. 40x60 cm-es penelop-anyag és a képhez szükséges fonál ára összesen 10.— pengő. Rendelésnél a vásárlásikönyv beküldését kéri a Muskátli Kézimunkabolt, Budapest, IV. Régi posta-u. 12. és Szeged, Kárász-u. 3.

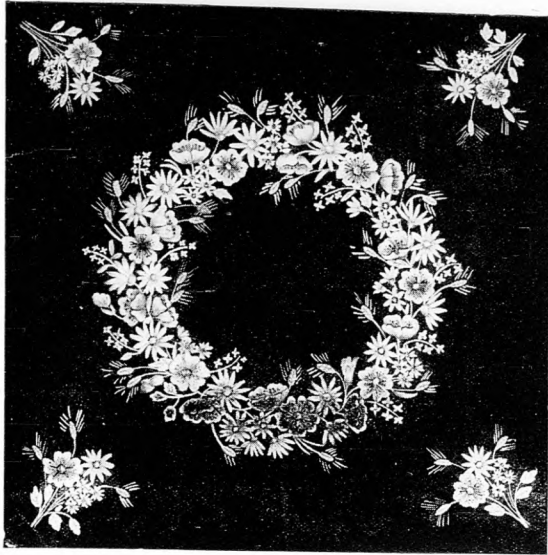
A MAGYAR NŐK LAPJA 1942. ÉVI SZEPTEMBER HAVI KÉZIMUNKAMELLÉKLETE

(Állandó havi melléklet)

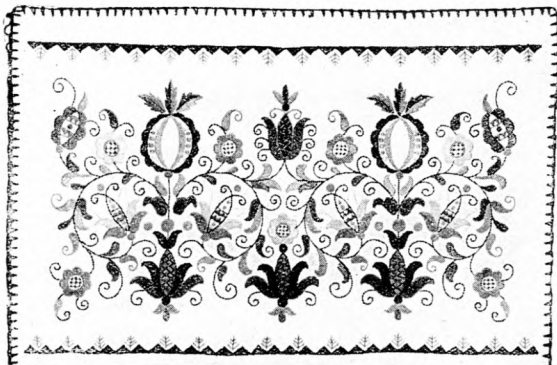

Horgolt terítő. Kisebb asztalra vékonyabb cérnából készítjük, 5 mm-es kockákkal. Nagyobb asztalra vastagabb cérnából horgoljuk, 8 vagy 10 mm-es kockákkal. A minta 224x224 kocka. Tiszta cérna fehér színben, vékonyabb 1 kis orsó 86 fillér. Tiszta cérna ekür színben, vastagabb, kb. 30-as, 1 orsó P 1.92. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régiposta-utca 12. és Szeged, Kárász-utca 3.

A kézimunkák beszerezhetők a Muskátli Kézimunkaboltban, IV., Régiposta-u. 12 és Szeged, Kárász-u. 3

Hímzett tülllerítő. Vastagszálú ekrütüllre, színes gyapjúfonállal készítettük. 100 × 100 cm méretben előrajzolva, a hímzéséhez szükséges fonállal együtt P 26.—, Teljesen készen P 40.—.

Urihímzésű diszpárna. Szürke kézimunka, vászonra előrajzolva, megkezdve, a hímzéséhez szükséges színtartó fonállal és hátlappal együtt, 40 × 60 cm méretben, P 14.80. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV. kerület, Régi posta-utca 12. szám.

Gobelín kép. 30 × 30 cm méretben, stramin-nyagra művészi előfestéssel, a kidolgozásához szükséges fonállal együtt P 7.—. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-utca 12. Rendelési száma 211.

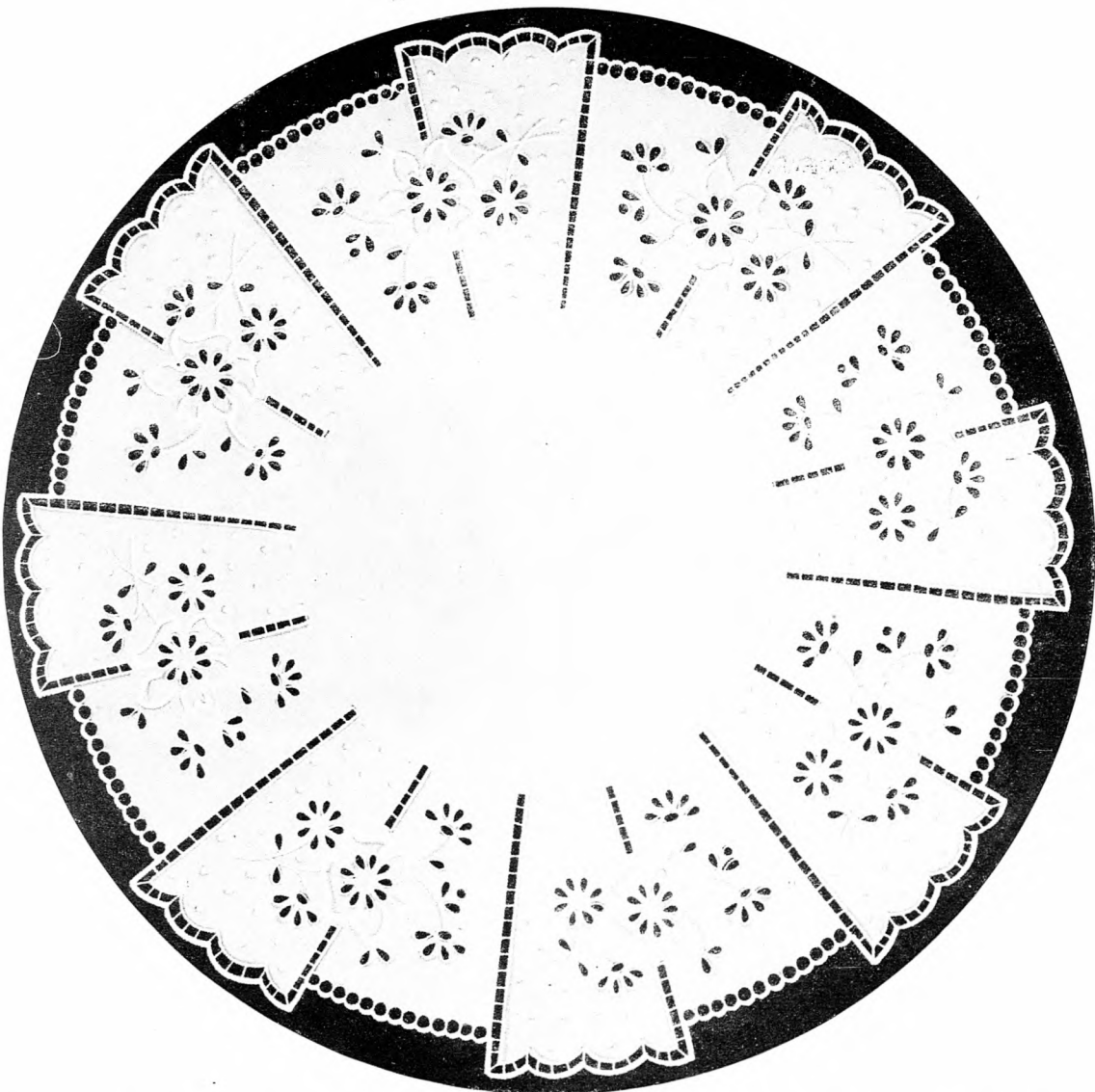
Gobelín kép. 30 × 30 cm méretben, stramin-nyagra művészi előfestéssel, a kidolgozásához szükséges fonállal együtt P 7.—. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-utca 12. Rendelési száma 210.

Gobelín kép. Stramin-nyagra szép előfestéssel, a kidolgozásához szükséges fonállal együtt P 7.—. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-utca 12. Rendelési száma 208.

Gót szlikkép. 50 × 65 cm méretben, jóminőségű alapanyagban, művészi előfestéssel, a kidolgozásához szükséges, színes gyapjúfonállal együtt P 38.50. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-utca 12. szám.

MAGYAR NŐK LAPJA

Madeira milió. Jóminőségű fehér pamutvászonra előrajzolva, 80×80 cm méretben, P 10.59. Kézihímzéséhez 25-ös felőr hímző (tisztá pamut), egy kis matring 27 fillér. Géphímzéshez fehér 60-as géphímző, egy orsó P 3.—. Megrendelhető a Muskátli Kézi munkaboltban, Budapest, IV. kerület, Régiposta-utca 12. szám. Rendelésnél a vásárlási könyv beküldését kérjük.